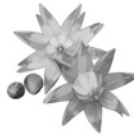

อารัมภบท

“มันไม่ถูกต้อง...” ฝ่ามือเล็กยกขึ้นดันไหล่กว้างไว้ เขา
สบตากับชายหนุ่มตรงหน้าที่แสดงความต้องการออกมาอย่างบ้า
คลั่ง กุลได้แต่โทษตัวเองที่เปลือยตัว

หากเขายอมกลับบ้านไปตั้งแต่แรก...

หากไม่มาสอนพิเศษที่บ้านของร่างสูงแต่ต้น...

“อย่าทำเหมือนไม่อยากร อย่าทำเหมือนไม่ต้องการกู” ใบหน้า
คมผละออกจากชอกคอหอม ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ โลม
มองร่างเล็กในอ้อมกอดด้วยสีหน้าไม่ต่างจากราชสีห์กระหายเหยื่อ
เหตุใดถึงทำเหมือนไม่อยากทั้ง ๆ ที่เป็นฝ่ายยอมเขาเองตั้งแต่แรก

“กูเปล่า...”

“เปล่าอะไร เคยรักกูมากไม่ใช่หรือ หรือแค่นี้ก็ใจเสาะแล้ว”
ร่างสูงเอ่ยเสียงเรียบพร้อมดันกุดจนลัมลงบนเตียงนอน ส่วนกุล
ทำได้เพียงแค่ม้มปากหันหน้าหนี

ทำไมเขาถึงไม่ปฏิเสธ...

ทำไมเขาถึงต้องใจอ่อน...

“เพราะมึงยังร่าเริงเหมือนเมื่อสิบกว่าปีที่แล้วไงกุล”

“เลิกด่ากูสักทีโลม คำว่าร่าเริงจากปากมึงมันไม่ได้ทำให้กูเจ็บเท่าตอนที่มึงไม่รับรักหรือกนะ แล้วไหนจะทำเหมือนกูไม่มีตัวตนอีก มึงคิดว่าตัวเองเป็นใครอะ” กุลที่สุดจะทนหันกลับมามองคนที่นอนคร่อมร่างแล้วต่อว่า

เขายังจะทนคนปากร้ายไม่ได้แล้วนะ...

เขาอยากจะตบให้โลมหายปากดี...

“แล้วมึงมาที่นี่ทำไม มึงมาทำไมแทบทุกวัน”

“กูต้องมาสอนน้องของมึงไง มึงจ้างกูเองไม่ใช่หรืออะ” ทำไมโลมต้องถามคำถามโง่ ๆ กับเขาด้วย ในเมื่อตัวเองเป็นคนจ้างเขาให้มาสอนพิเศษน้องชาย

“กูไม่ได้จ้างมึง...”

“...” ประโยคนั้นทำให้หัวคิ้วสวยขมวดเข้าหากัน

“ฮึ! อีกอย่าง... มึงจะมาสอน*เลย์*หรืออยากได้มันกันแน่”

เฟียะ!

“...” ดวงหน้าคมหันทันทีที่ถูกฝ่ามือขาวยกขึ้นตบ

“ไอ้โลม... กูไม่คิดเลยว่าเวลาจะเปลี่ยนให้มึงปากร้ายขึ้นขนาดนี้” กุลไม่คิดว่าช่วงเวลาที่ผ่านมาเกือบสิบปีจะเปลี่ยนผู้ชายที่เคยแสนดีให้กลายเป็นแสนร้ายได้ขนาดนี้

ทำไมกัน...

“อย่ามาทำเป็นพูดเหมือนรู้ดี อีกอย่าง... มึงคิดว่าตัวเองเป็นคนดีนักหรือกุล มึงไม่คิดว่าตัวเองเลวบ้างหรืออะ”

“อย่างน้อยก็น้อยกว่ามึง”

“กูถามจริง ๆ นะ มึงเข้ามาทำไมกุล... มึงมาหากูทำไม”

“...” เมื่อได้ยินคำถามกุลจึงเริ่มเม้มริมฝีปากอีกครั้ง ประโยคคำถามจากโลมทำให้เขาต้องหันมาถามตัวเอง เหตุใดต้องเดินกลับเข้ามาในบ้านหลังนี้ทั้ง ๆ ที่ไม่ควรเลยด้วยซ้ำ

ทำไมกันนะ...

ทำไมถึงกลับมา...

“มึงอยากให้กูเอาไซ้ไหม”

“...”

“ผ่านมาก็ปีมึงก็ยังไม่อยากได้กูมากไซ้ไหมกูล”

ยิ่งได้ยินกูลยิ่งเจ็บปวดที่หัวใจ ความโกรธผสมกับความเสียใจ เริ่มหลอมรวมให้เขาอยากร้องไห้ แต่หัวใจกลับบอกว่าอย่าปล่อย เหมือนที่ผ่านมา

อย่าแสดงให้ผู้ชายคนนี้เห็นว่าอ่อนแอ...

กูลบอกตัวเองแบบนั้นเพื่อฮึดสู้...

“กูจะไม่ทำอะไร กูจะปล่อยให้มึงกลับ แต่ถ้าครบหนึ่งนาทิจแล้ว มึงยังไม่ออกไปจากห้อง กูจะถือว่ามึงสมยอม กูจะถือว่า---”

“จันเอากูเลยสิโลม...”

“...”

“ไซ้ กูมันร่าน... กูอยากได้มึง...”

ประโยคของร่างเล็กที่เอ่ยขึ้นแทรกทำให้โลมชะงัก ทั้งห้อง ตกอยู่ในความเงียบงันจนได้ยินเสียงลมหายใจร่อน ทั้งสองสบตากัน ไม่กะพริบ ก่อนโลมจะค่อย ๆ เผยรอยยิ้มแสนเจ้าเล่ห์

“มึงพูดเองนะกูล...”

1

“จุดเริ่มต้น”

เจ้าของเรือนร่างเล็กเดินออกมาจากห้องน้ำด้วยสีหน้าไม่สบายใจ เขาอยู่ในชุดคลุมอาบน้ำสีขาว ซึ่งเป็นของคนที่นอนเปลือยก่อนนอนอยู่บนเตียง โคมสวมเพียงสแล็กส์สีดำไว้เข็มขัด เมื่อใบหน้าคมหันมามองกุลจึงหันหนีเล็กน้อย

จากที่ไม่สบายใจกลับรู้สึกเขินอาย...

ผู้ชายตัวสูงผิวสีแทนบนเตียงนั้นทำให้เขาใจสั่นได้ทุกครั้ง เรือนร่างแกร่งประดับประดาด้วยกล้ามเนื้อแทบทุกส่วน ยิ่งเห็นลอนกล้ามเนื้อของเจ้าตัวกุลยิ่งไม่อยากมอง แล้วไหนจะรอยสักรูปใบหน้าที่คนที่ไหล่ขวา

คิดถูกแล้วใช่ไหม...

กุลได้แต่ถามตัวเองซ้ำ ๆ ตั้งแต่ก่อนและหลังเอ่ยประโยคนั้น เขาคิดถูกแล้วใช่ไหมที่บอกผู้ชายตรงหน้าไปว่าสมยอม ปากบอกว่าตัวเองร่าเริง แต่จริง ๆ แล้วกลับไร้ประสบการณ์ ถึงต้องขอคนปากร้ายไปเตรียมตัวในห้องน้ำก่อน

หมีบ...

“มึงจะเล่นตัวทำไมกุล” โลมเห็นร่างเล็กเอาแต่ยืนนิ่งจึงลงจาก
เตียงนอน ตรงมารั้งเอวบางเข้าไปกอด

ฝ่ามือเล็กทั้งสองข้างยกขึ้นดันไหล่กว้างและอกแกร่งเอาไว้
กุลแค้กลั้ว...

กลัวว่าจะตัดสินใจผิด...

“กูไม่ได้เล่นตัว” ดวงหน้าสวดยงยขึ้นขณะเถียง เขาไม่เคย
เล่นตัวให้ตัวเองดูเหมือนตัวละครในละครหลังข่าวหรอกนะ เพียงแค่
ตอนนี้กำลังสับสนก็เท่านั้น

เหตุใดถึงตอบตกลงโลมไปด้วยความสะใจ...

ทำไมต้องตอบไปด้วยอารมณ์ชั่วขณะ...

“แล้วจะยืนทำบ้าอะไรอยู่ ปากบอกเองว่าจะให้กูเอา แล้ว
จะทำหน้าเหมือนไม่มั่นใจทำไม หรือมึงกลัวจนอยากจะกลับแล้ว
ล่ะ”

“กะ...กูเปล่าอะ!”

“แล้วเป็นท่าไร”

“...” แม้จะรู้สึกโมโหที่โลมชอบด่าแต่กุลก็ยังเลือกที่จะเงยบ
สั๊กพักเขาก็เห็นคนตรงหน้ากระตักยิ้มก่อนหัวเราะ เจ้าตัวค่อย ๆ
ยกมือข้างที่ไม่ได้กอดเอวขึ้นมาสัมผัสปลายคางเขา

สัมผัสแสนอ่อนโยนราวกับคิดจะเล่นตลก...

แต่มันกลับมีผลต่อจิตใจของร่างเล็ก...

ฝ่ามือหนาที่ปลายคางทำให้กุลเริ่มเม้มปาก เขาถูกเขยคางให้
เงยหน้าขึ้นไปสบตา ดวงตาคมคู้้นที่รู้สึกกลัวมาโดยตลอด เพราะ
มันทำให้กุลอ่อนไหวได้เสมอ แม้จะไม่ได้คุยกันมานาน แต่ก็เชื่อว่าจะ
ไม่เคยเห็นหน้า และก็ต้องเป็นกุลทุกครั้งที่ย่อยหลบตา

แต่เมื่อได้มาอยู่ใกล้ซิดอีกครั้ง...

ได้มาสบตาและถูกคนตัวสูงกอด...

กุลกลับไม่อาจปฏิเสธได้ว่าหัวใจวันไหน...

“ทำไมกุล... มึงไม่กล้ามองหน้ากูเหรอ” เมื่อเห็นร่างเล็ก พยายามหลบตาจึงเอ่ยถาม โลกกวาดตามองโครงหน้าของเพื่อนเก่าอย่างตั้งใจ ดวงหน้าแสนเรียวยามสอดรับกับสันจมูกมน อีกทั้งผิวยังขาวใสไร้ร่องรอย ผมและคิ้วดำดำตัดกับผิวกาย ดวงตาคู่กลมโต ไหวสั้น

เหตุใดชายหนุ่มเพื่อนเก่าถึงสวยเหมือนสตรี...

ยิ่งคิดแบบนั้นโลกยิ่งหงุดหงิดตัวเอง...

“ฮึ... ได้รับน้ำไปเยอะละสิถึงได้สวยแบบนี้”

ประโยคถัดมาทำให้กุลขมวดคิ้ว เขาไม่เข้าใจที่คนปากร้ายต้องการจะสื่อ แต่รอยยิ้มแฉะแบบนั้นก็พอทำให้รู้ว่าความหมายต้องไม่ดี

“น้ำอะไร”

“น้ำอะไรนะเหรอ... เตียวมิงก็รู้”

สิ้นสุดคำพูดนั้นร่างเล็กก็ถูกดึงให้ล้มลงไปบนเตียงนอน โลกไม่อ่อนโยนกับเขาเลยสักนิด หากเตียงนอนไม่ใช่แบบราคาแพง ร่างกายเขาคงปวดร้าวนเหมือนกับหัวใจตอนนี้

ฝ่ามือขาทั้งสองข้างถูกสองมือหนาจับแล้วตรึงไว้เหนือศีรษะ โลกกดมันไว้กับเตียงนอนพร้อมเผยแพร่ยิ้มสะใจ ดวงตาคมมองร่างเล็กที่ไม่ต่างจากลูกกวาดตัวน้อย กวางตัวน้อยที่กำลังหวาดกลัว ราชสีห์อย่างเขาอยู่

โลกจะทำลายความสวยงามตรงหน้าให้พอใจ...

เขาคิดเช่นนั้นเพราะหมั่นไส้ของสวยงาม...

ริมฝีปากบางเม้มเข้าหากันทันทีที่เพื่อนโน้มตัวลงมาใช้คอควงตากลมทำได้แค่มองเพดานขาว กุลพยายามกลั้นเสียงครางไว้ไม่ให้หลุดออกมา เขาไม่ต้องการให้อีกคนได้ยิน ไม่อยากให้โลกรู้ว่าตัวเองไวต่อสัมผัส

โลกกำลังหลงละเลิงในราคะ...

ส่วนเขากำลังถูกราคะนั่นเผาไหม้...

สองเรียวกาชาวกแยกออกจากกันเมื่อร่างหนาแทรกมาอยู่ตรงกลาง เสื้อคลุมที่สวมอยู่ในตอนนี้ก็แหวกไปถึงไหนต่อไหนแล้ว ยิ่งนึกภาพดวงหน้าสวยยิ่งร้อนผ่าว หัวใจดวงน้อยสั่นระรัวเมื่อได้รับสัมผัสร้อน

เขาสัมผัสได้ถึงส่วนนั้นของโลก...

มันกำลังสัมผัสกับของเขาผ่านเนื้อผ้า...

“มะ...มันจะมีรอย...”

โลมเอาแต่ใช้ที่ซอกคอราวกับหอมอร้อย เจ้าตัวไม่ยอมปล่อยให้หน้าออกมาเลยด้วยซ้ำ เพราะฉะนั้นแค่นี้ก็ทำให้กุลรู้ได้ว่าต้องมีรอยรักปรากฏอยู่

“ไม่ทันแล้ววะ”

“...” ยิ่งได้ยินเช่นนั้นกุลยิ่งไม่พอใจ

“ทำเมวะกุล มึงไม่พอใจที่กูทำแบบนี้หรอ” โลมผละออกมาเอ่ยถามเสียงเรียบ

นั่นทำให้กุลจำต้องเบือนหน้าหนี เขาโกรธ เพราะทั้ง ๆ ที่ตัวเองก็อยากตบดวงหน้าคม แต่แววดาสนหินงามตรงหน้ากลับทำให้หัวใจไหวสั่น

เพราะแบบนี้กุลเลยเกลียดตัวเอง...

เกลียดที่โกรธแต่ยังคงหวั่นไหวเมื่อสบตา...

“หันมามอง กุล มึงจะหันหนีกูทำไม”

“...” ได้ยินเช่นนั้นดวงหน้าสวยจึงหันกลับมามอง เขาขมวดคิ้วเข้าหากัน เพราะตอนนี้โลมปล่อยให้ทั้งสองข้างของเขาแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นก็ได้เพียงแค่แค่มองฝ่ามือหนาที่เริ่มปลดชุดคลุมของเขา ออก ยิ่งคนปากร้ายค่อย ๆ แหวกมันจนหลุดจากไหล่ ไหล่ลงไปเรื่อย ๆ จนเกือบถึงส่วนอ่อนไหวกุลยิ่งอาย

สุดท้ายส่วนหน้าอายของเขาก็ปรากฏ...

ดวงตาคมมองเรือนร่างขาวตรงหน้าแล้วกระตุกยิ้ม เขามองเพื่อนเก่าที่หันหนีเพราะเขินอาย ยิ่งเห็นยิ่งอยากรังแกมากกว่าเดิม คิดเช่นนั้นจึงโน้มลงไปประทับจูบแผ่นอกราบอย่างแผ่วเบา ขณะเดียวกันฝ่ามือนุ่มก็ยกขึ้นมาสัมผัสไหล่เขา

จู่บ...

“...” กุลพยายามกลั้นเสียงครางทั้งๆ ที่สัมผัสจากเพื่อนเก่านั้นเร้าร้อนมากจนแทบทนไม่ไหว ยิ่งเรียวขาค่อยๆ ถูกแยกออกพร้อมกับนิ้วเรียวที่ขยับเข้ามาใกล้กับช่องทางหัวน้ใจ

ความตื่นเต้นภายในอกทำให้อยากร้องไห้...

แต่ถ้าทนไม่ไหวเขาคงดูมองว่าสำออยสินะ...

“ฮะ...”

เมื่อรู้ว่าตัวเองเปลอครางกุลจึงรีบยกมือทั้งสองข้างมาปิดปาก เขาไม่คิดว่าโลมจะโจมตีที่ส่วนหัวของเนินอก อีกทั้งช่องทางของตัวเองก็กำลังถูกสัมผัส

ในขณะที่เดียวกันคนที่ได้ยินเสียงร้องนั้นอย่างโลมกลับพอใจ เขาอยากให้กุลศิโรราบต่อหน้าเขา...

อยากให้กุลครางออกมาดังกว่านี้...

ล้นร้อนตัวดลเดียวหวนมของร่างเล็ก มือหนาข้างหนึ่งใช้นิ้วดูปากช่องทาง แล้วลูบวนไปมาเป็นนัยให้เจ้าของมันรู้ว่าอีกไม่นานบางอย่างที่ใหญ่กว่าจะเข้าไป ส่วนมืออีกข้างก็เลื่อนขึ้นมาขยี้หวนมอย่างถี่ร้ว สลับกับใช้ฟันขบเม้ม

ร่างกายที่ยืดหยุ่นจากการฝึกโยคะของกุลนั้นกำลังทำให้โลมแปลกใจไม่น้อย ทั้งๆ ที่ใช้มืออำเรียวขาขาวออกจนสุดแรง แต่ร่างเล็กกลับไม่หือไม่อือแต่อย่างใด

“มึงกำลังต่อต้านกูหรือกุล”

“...”

กุลไม่ตอบคนตัวสูงเพราะปากยังถูกสองมือปิดไว้ แต่ยิ่งเห็น

เช่นนั้นโลกกลับยิ่งโมโห เขาไม่ดึงฝ่ามือขาวออก แต่เลือกที่จะโชว์
ทักษะแสนช้าของบนเตียงนอน อีกคนจะได้เห็นว่าเขาทำได้มากกว่า
นี้ เขาจะทำให้กุลอำปากครางออกมาให้ได้

เมื่อใช้นิ้วลูบวนปากทางจนพอใจโลมจึงเอ้อมมือไปหยิบเจล
ที่เตรียมไว้ข้างๆ เดียงมาถือ เห็นเช่นนั้นกุลจึงขมวดคิ้ว ก่อนเขาจะ
รู้ว่าต่อจากนี้ไปคงไม่ใช่แค่การเล่าโลม

“ตรงนั้นมึงนุ่มดีนี่นา”

“...”

“ฮึ... บำรุงบ่อยเพราะต้องใช้สินะ”

“หุบปาก” รอยยิ้มแฉะของโลมทำให้กุลไม่พอใจ แต่กระนั้น
การได้เห็นเรือนร่างแกร่งที่กำลังนั่งคุกเข่าขโลมเจลลงบนนิ้วกลับ
ทำให้ใจสั่น เมื่อไหร่โลมจะหยุดมองเขาด้วยสายตาแบบนั้น คิดว่า
ตัวเองหล่อแล้วจะใช้หน้าตาสยบเขาได้หรือไงกัน

ดวงตาคมมองหน้าเขาขณะค่อยๆ เลื่อนฝ่ามือลงไปข้างล่าง
เมื่อสัมผัสได้ถึงเจลเย็นๆ กุลก็สะดุ้ง เขาปิดปากตัวเองไว้แน่นแล้ว
กัดฟันกรอด ยิ่งนิ้วเรียวนิ้วแรกค่อยๆ แทรกเข้ามาน้ำตาจึงหลังไหล
เรือนร่างเล็กสั่นเทาไม่ต่างจากลูกกวาดตัวน้อย

“สิ้นเลยหรือ...” โลมเอ่ยถามเสียงยียวนพลางโน้มลงมาขยี้
ยอดดอกแข็ง เขาพยายามเร้าอารมณ์ให้กุลผ่อนคลายเป็นขยับนิ้วที่
ถูกเนื้อนุ่มรัดเข้าออกซ้ำๆ แม้ใจจริงไม่อยากจะเบามือก็เถอะ

“ฮือ...”

เสียงครางหวานๆ เล็ดลอดออกมาทำให้คนใจร้ายพอใจจน
ต้องเร่งจังหวะขยับ ดวงหน้าคมผละออกมามองดวงตากลมที่น้ำ
สีใสเอ่อล้นจากเบ้า กุลกำลังแสดงสีหน้าไม่ต่างไปจากเด็ก

ทรمانกว่านี้อีก...

ทรมานจนทนไม่ไหว...

“หึๆ...” รอยยิ้มสะใจปรากฏขึ้นพร้อมเพิ่มแรงสอดใส่ เขา

สบตาคนตัวเล็กที่ถือด้านพลังงานขยับนิ้วเข้าออกจนเริ่มลื่น ทำไมคุณ
ต้องพยายามกลั้นเสียงครางไว้ทั้ง ๆ ที่รู้สึกดี ดวงหน้าสวยที่กำลัง
แสดงความทรมานออกมา นั้นยิ่งทำให้อารมณ์ของโลกเพิ่มขึ้นทีละคน

“อะ! อือ...”

“ฮึ...”

สุดท้ายแล้วฝ่ามือขาวที่ปิดปากไว้ในตอนแรกก็ผละออกมา
บีบให้ล่งว้าง โคมมองเหยื่อในรังของเขาด้วยสีหน้าแสนพอใจ ดวงตา
กลมที่มองเขาด้วยสีหน้าทรมานนั้นทำให้แทบขาดสติ แรงแก้กำหนด
ภายในอกฟุ้งกระชูดเสียยิ่งกว่าน้ำพุข้างนอกบ้าน

กุลคิดจะเอาคืนเขาด้วยการทำให้เขาตะตะแตกสินะ...

ไม่เกรงกลัวต่อราชสีห์อย่างเขาเลยใช่ไหม...

“ละ... โลม อือ...”

เสียงครวญครางพร้อมกับเสียงเรียกชื่อทำให้โคมกัตพินกรอด
เขาค่อย ๆ เพิ่มนิ้วจากหนึ่งเป็นสอง จนคนตัวเล็กเปล่งเสียงร้อง
ดังกว่าเดิม แวตตาสดใสที่แบบนั้นคืออะไรกัน

กุลคิดจะข่มเขาหรือไง...

สองนิ้วเรียวยาวที่สอดใส่เข้าไปนั้นพยายามหมุนไปมาควานหา
จีสปอต เขาพยายามเบิกทางให้มากขึ้นพร้อมกับออกแรงสอดใส่
เสียดียิบ ยิ่งขยับยิ่งเกิดเสียงน่าอาย

สวบ...

“อะ... อือ...”

“สัสเฮ้ย...”

เสียงสบถคำหยาบจากโคมพร้อมกับแรงขยับที่เร็วเริ่มทำให้กุล
ทนไม่ไหว เพียงแค่การเส้าโคมและใช้นิ้วสอดเข้ามาถี่ ๆ ก็ทำให้กลาง
กายขาวแข็งจนปวดหนึบ

กุลทนไม่ไหวแล้ว...

เขาอยากปลดปล่อย...

“ละ...โลม--- อา...” เสียงครางหวาน ๆ ดังลากยาวออกมาพร้อมร่างเล็กที่กระตุกเบา ๆ เขาปลดปล่อยความอัดอั้นออกมาจนเลอะหน้าท้องขาว

โลมชะงักเล็กน้อยเมื่อเห็นเช่นนั้น เพียงแค่นี้ก็ทำให้กุลถึงจุดสุดขอดแล้วหรือไง

ดวงหน้าสวยริบหรี่ด้วยความอายทันทีที่ปลดปล่อย เขารู้สึกเหมือนตัวเองไวต่อสัมผัสมากเกินไปเมื่อเป็นสัมผัสจากผู้ชายคนนี้ เพราะแบบนี้ถึงไม่ยอมสบตากับโลม แม้ว่าจะไม่เคยถูกใครสัมผัสมาก่อนเลยก็เถอะ

มันช่างน่าอายเหลือเกิน...

ดวงตาคมโล่มองเรือนร่างขาวตรงหน้าที่กำลังนอนหายใจหอบหน้าก็หันหนีหลบตาเขา มันช่างเป็นภาพที่เร้าอารมณ์ได้ดีไม่ใช่น้อยแค่คิดว่าจะได้ทำลายความสวยงามตรงหน้าโลมก็รู้สึกสนุกแล้ว

สุดท้ายคนปากดีก็เก่งได้แค่ปาก...

“กูยังไม่ได้ออมน้ำเข้าไปเลยนะกุล”

ได้ยินเช่นนั้นดวงหน้าสวยจึงหันกลับมามอง โลมที่กำลังขยับร่างเพื่อถอดสแล็กส์ออกทำให้คิ้วสวยเลิกขยับเล็กน้อย ในขณะที่เดียวกันดวงตาคมก็มองเขาไม่กะพริบ จนกระทั่งกางเกงถูกโยนลงข้างเตียงกุลก็ชะงัก

ส่วนนั้นของโลม...

มันจะเข้ามาในร่างเขาได้อย่างไร...

“ละ...โลม คือ---”

“มึงกลัวหรือกุล” เจ้าของดวงหน้าหล่อเอ่ยถามพลางใช้ฝ่ามือขวาสำรวจที่ส่วนนั้น

ยิ่งมองกุลยิ่งเขินจนต้องหันหน้าหนี มันทั้งอวบทั้งยาวขนาดนี้เขาจะรับไหวได้อย่างไร ขนาดช่างไม่ต่างจากดารานางโป๊ฝรั่งที่เคยเห็นในเว็บเลยสักนิด

เขาจะรับมันไหวไหม...

หัวใจดวงน้อยๆ ไหวสั้นแต่กลุกลับทำอะไรไม่ถูก เขาเอาแต่นอนตัวแข็งทื่อ หากมันเข้ามาในร่างแล้วเขาจุกตายจะทำอย่างไร จะทนต่อความใหญ่โตเช่นนั้นได้หรือเปล่า

เมื่อเห็นสีหน้าของร่างเล็กโลมยิ่งอยากหัวเราะ แต่กระนั้นเขาก็พอใจไม่ใช่น้อย เขาดูแลส่วนนี้ของตัวเองอย่างดี เพราะมันคือเสน่ห์อีกอย่างหนึ่งของเขา ความยาวไม่ต่ำกว่าแปดนิ้วสอดคล้องกับความใหญ่โต เส้นเลือดที่พุ่งขึ้นพองามทำให้มันดูดูดดื่ม และยิ่งไม่ได้ใช้งานมาร่วมเดือนมันยิ่งหิวโหยเป็นพิเศษ

เขาภูมิใจในขนาดของตัวเอง...

พร้อมใช้มันรังแกคนปากดีตรงหน้า...

“มีงคงใจเสาะจริง ๆ สิบะกุล” เอ่ยในขณะที่ขโมยเจลลงบนเอ็นร้อย

กุลไม่ตอบ ทำเพียงแหม้มปาก เพราะเขากำลังหัวน้ใจกับสิ่งนั้น แหม้มันจะทำให้กังวล แต่ก็ทำให้ใจสั้นไปด้วยในขณะเดียวกัน

เขาจะไม่ล่าออยเด็ดขาด...

กุลบอกตัวเองอีกครั้ง...

แค่ปลดปล่อยออกมาอย่างง่ายตายเมื่อครู่นี้ก็อับอายมากพอแล้ว แค่อุดทนรอรับสิ่งใหญ่โตแค่นี้เขาจะยอมแพ้ไม่ได้ เขาจะไม่ให้โลมมองว่าล่าออยอีกแล้ว กุลบอกตัวเองแบบนั้นแล้วหันกลับมามองสิ่งใหญ่โตอีกครั้ง

ในเมื่อก้าวขากลับเข้ามาเอง...

ในเมื่อตัดสินใจแล้ว...

“ยังอยากให้กูเอาเหมือนปากบอกไหม” โลมกระตุกยิ้มแล้วเอ่ยถาม มีอกีสาวชักความใหญ่โตเพื่อให้เจลหล่อลื่นเปียกชุ่มทั่วท่อนเอ็น

กุลกลืนน้ำลายก้อนเหนียวลงคอแล้วเงยหน้าขึ้นมาสบตา

คนถาม

แค่นี้เขาไม่ตายหรอคะ...

“พูดมาก... มึงรู้หรือเปล่าว่่าตัวเองพูดมาก” ถึงคราวที่เขาต้องต่อว่าโลมบ้างแล้ว คิดว่าตัวเองถือไฟเหนือกว่าหรือไงกัน เหตุใดต้องอ้าปากบิรภาพเขาไม่หยุด ตัวเองก็ไม่ได้ดีเลิศเลออะไรขนาดนั้น เห็นเขาเจ็บบก็คงคิดว่าเขาขอมทุกอย่างเลยสินะ

“ให้มันได้แบบนี้สิวะ”

“อ๊ะ...”

โลมยิ่งพอใจเมื่อเหยื่อในวังเขายังปากดี เขากระตุกยิ้มแล้วจับกุลพลิกให้นอนคว่ำหน้า การขยับแขนรวดเร็วทำให้ร่างเล็กที่ไม่ทันได้ตั้งหลักเปล่งเสียงร้อง พวงแก้มสวยข้างหนึ่งแนบหมอนนุ่ม แผ่นหลังเนียนถูกกดพร้อมกับที่สะโพกมนถูกจับยกขึ้นจนต้องตั้งหัวเข่าทั้งสองข้างกับเตียงนอน

ช่างน่าอาย...

ช่างน่าอายเหลือเกิน...

ตั้งแต่เกิดมากุลยังไม่เคยทำแบบนี้ให้ผู้ชายคนไหนเห็นเลยสักครั้ง เขาไม่เคยเปลื้องผ่านอนคว่ำหน้าแอนสะโพกเลยแม้แต่ครั้งเดียว จะเพราะอะไรหากไม่ใช่เพราะกลัวการมีความรัก เขาไม่กล้ามีความรักเนื่องจากกลัวว่าจะต้องเจ็บ

แต่นี่เป็นครั้งแรกของเขา...

ครั้งแรกของเขากับรักแรก...

เจ้าตัวจะรู้ใหม่ว่าเป็นต้นเหตุที่ทำให้เขาไม่กล้ามีคนรัก เขาไม่กล้ารักใครอีกเพราะกลัวจะเสียใจเหมือนตอนนั้น แม้กุลจะโทษตัวเองที่เป็นฝ่ายบอกชอบเพื่อนก็ตาม

แต่ตอนนี้เขากำลังจะเสียตัวให้เพื่อน...

โลมกำลังจะทำเช่นนั้นกับเขา...

นิ้วเรียวจากมือหนาข้างหนึ่งพยายามแหวกเบิกทางรัฐสวรรค์

ออก ดวงตามคมจับจ้องมองความสวยงามของบันท้ายขาและรู้สึก
 สีสชมพู โลมมองมันด้วยความหื่นกระหาย มืออีกข้างกำที่นอนเอ็น
 ตัวเองไว้ ก่อนจะค่อย ๆ จ่อไปยังช่องทางรัก

“อีก...” เพียงส่วนหัวก็ทำให้ความเจ็บปวดแผ่ซ่านทั่วร่างเล็ก
 กุลน้ำตาแตกครั้งที่สอง แต่ไม่ใช่เพราะความเสียวเหมือนครั้งแรก
 มันคือความเจ็บปวดที่ทำให้เขาต้องกัดหมอน ในขณะที่เดียวกันมือ
 ทั้งสองข้างก็กำผ้าปูที่นอนไว้

อดทนไว้...

กุลต้องอดทน...

โลมไม่ได้รีบร้อนเนื่องจากร่างเล็กนั้นรัดเขามากเกินไป ความ
 คับแน่นทำให้สมองโล่งไปหมด ในหัวเหลือเพียงความคิดแสนชั่วร้าย
 เขาคิดแค่ว่าจะต้องจัดการเหยื่อตรงหน้าไม่ให้เหลือซาก ในเมื่อปาก
 ของกุลบอกเองว่าให้เขาเอา

เขาจะเอาให้สาสมแก่ความอยาก...

ความเสียวชานจากที่นอนเอ็นแพร่กระจายทั่วร่างแกร่ง ขณะที่คน
 เฝิงเคียงเคยกลับทรมานแทบขาดใจ กุลสัมผัสได้ถึงความเจ็บปวดที่
 คืบคลานเข้ามาพร้อมส่วนนั้น เขาสัมผัสพวกมันได้ทั้งหมด ทั้งความ
 ไหน่ไญ้และความเร่าร้อน นี่หรือสัมผัสของคนที่เขาเคยรัก

กุลถามตัวเองแบบนี้...

ผนังอุ้งของเขาบีบรัดที่นอนเอ็นร้อนไว้ราวกับจะไม่ให้มันได้
 ถอนออก ความปวดร้าวภายในใจหาได้น้อยกว่าความปวดร้าวจาก
 ด้านหลัง กุลคิดผิดหรือคิดถูกที่ให้โลมทำเช่นนี้ เขาปล่อยตัวเกินไป
 และผลลัพธ์ที่ออกมาจะต้องทำให้เจ็บมากกว่าเดิม

ความรู้สึกที่ลึ้มไปเป็นปี ๆ เริ่มถูกกระตุ้นขึ้นมาอีกครั้ง...

กุลปลอบตัวเองว่านี่คือกำไร อย่าได้ถลาลึกมากไปกว่านี้...

“อีก...” ความจุกจกจากข้างหลังเสียดแทงขึ้นมาราวกับจะถึง
 คอหอย น้ำตาไหลพรากจนเปียกหมอน ความคับแน่นทำให้เขา

อึดอึดแทบขาดใจ กุลไม่คิดเลยว่าโลมจะขยับมันเข้ามาจนสุดท่อน
ทั้ง ๆ ที่ส่วนนั้นของเจ้าตัวไม่ธรรมดา

มันเข้ามาลึกลับเหลือเกิน...

เข้ามาลึกราวกับจะขึ้นมาถึงคอ...

“อะ...อึด... อึดอึด... อึก---”

“กุล... มึงรัดกุเกินไป” ดวงหน้าหล่อโน้มลงไปกระซิบข้างหู
ขาว เขาจะไม่ไหวอยู่แล้ว หากว่ากุลยังไม่ปรับตัวเขาต้องแตกแน่ ๆ
แต่ถึงบอกไปร่างเล็กก็คงไม่รับรู้ เหมือนไร้สติไปแล้ว มือหนาทั้งสอง
จึงดัดสวมกอดรอบเอวบาง โลมเลื่อนมือทั้งสองข้างขึ้นไปขยี้เม็ด
ไตแข็งหวังให้ร่างเล็กผ่อนคลาย

เขาใช้นิ้วขยี้หัวนมกุล พยายามทำให้คนตัวเล็กสัมผัสได้ถึง
ความเสียวจากจุดนี้ หากกุลยังไม่ผ่อนคลายแล้วเขาจะเริ่มขยับได้
อย่างไร

“อย่าเกร็ง...”

“อือ...”

“ถ้ายิ่งเกร็งมึงจะยิ่งเจ็บนะกุล”

ไม่ใช่ว่ากุลไม่ฟังที่โลมบอก แต่แค่พูดนั้นง่ายไป เขาเองก็กำลัง
พยายามทำตามที่เจ้าตัวบอกเช่นกัน เพราะไม่เคยเจ็บและจุกขนาด
นี้มาก่อนเลย มันเหมือนถูกเหล็กกล้าแทงเข้ามาจากด้านหลัง

ทรมานแทบขาดใจ...

“อือ...”

แต่ไม่นานนักกุลก็เริ่มสัมผัสได้ถึงความเสียวจากหัวนม มัน
ช่วยให้ความอึดอึดจากด้านหลังทุเลา รุสวรร์คก็เริ่มขยายตัว เมื่อมี
สติแล้วเสียงครางหวน ๆ จึงตั้งขึ้น กุลพยายามผ่อนคลายตัวเอง
อย่างช้า ๆ จนโลมสามารถรับรู้ได้

“สัสเฮีย... มึงแน่ใจหรือว่าจะไม่ใช่ครั้งแรก”

“...” ประโยคนั้นทำให้กุลเผลอปาก ผู้ชายที่อยู่ข้างหลังคงคิด

ว่าเขาผ่านเรื่องบนเตียงมานับครั้งไม่ถ้วนจริง ๆ สิณะ และแม้จะไม่ใช่ว่าเรื่องสำคัญที่ว่าจะเป็นครั้งแรกของเขาหรือไม่ แต่กุลก็แอบรู้สึกเสียใจไม่น้อย

ในสายตาของโลก เขาคงดูแย่มากสินะ...

สวบ...

เมื่อสัมผัสได้ว่าร่างเล็กเริ่มชินกับความใหญ่โตโลมจึงค่อย ๆ ออกแรงขยับ ความเสียวซ่าที่ได้รับช่างมากล้นจนเคลิ้ม เขามองแผ่นหลังขาวไร้ร่องรอยและสะโพกมนของชายหนุ่มด้านล่าง

มันน่าหงุดหงิดที่เรือนร่างของกุลนั้นสวยงาม...

สวยสง่าน่าหลงใหลจนคนมองเริ่มโมโห...

“อ่า...” เรือนร่างเล็กถลาตามแรงสอดใส่ ความถี่ที่มากขึ้นตามความสั่นทำให้กุลส่งเสียงร้อง โลมหาว่าไม่ว่าความเสียวที่เขาได้รับนั้นยังไม่เท่ากับความรู้สึกเสียวสะกิด อีกนานไหมกว่าจะรู้สึกดี

กุลถามคนข้างในใจ...

เขาสั่นสะท้านทุกครั้งที่ส่วนหัวของเอ็นร้อนขยับเข้ามาลึก มันกระทบกับจุดที่ทำให้สติกุลเตลิด อีกทั้งคนขยับก็เหมือนจะรู้ว่าเขานั้นอ่อนไหว โลมไม่อ่อนโยนเลยแม้แต่น้อย ทั้งคำพูดและการกระทำของเจ้าตัว

ไอ้คนใจร้าย...

กุลทำได้แค่ดำในใจ...

“อือ...”

สองฝ่ามือหนาบีบขยำสะโพกมนจนเกิดรอย โลมจับยึดมันไว้ทั้งสองก้นก่อนจะส่งความใหญ่โตเข้าไปไม่ให้ขาดช่วง ยามเนื้อกระทบกันก็เกิดเสียงเสี้ยนน่าอายดังลั่นห้องนอน แล้วไหนจะเสียงครวญครางของทั้งสองที่ประสานกันเป็นบทเพลงแห่งราคะ

ราคะที่กำลังเผาไหม้หัวใจกุล...

ราคะที่โลมกำลังหลงละเลิง...

“รัดแน่นจับหาย...” ความรู้สึกนี้ที่โลมไม่ได้รับมานาน ความเสียวซ่าที่ได้รับจากร่างเล็กช่างมากล้น เขาไม่คิดว่าเนื้อนุ่มๆ ในร่างของผู้ชายจะบีบรัดท่อนกายได้มากขนาดนี้ มันทำให้เขาหงุดหงิดที่ไม่อาจรั้งความอยากเอาไว้ได้

ใช่ นี่คือครั้งแรกของเขากับผู้ชาย...

“เสียวไหมกูล... มึงเสียวไหม”

สวบ...

“อีก--- อือ...”

ยิ่งคิดไปถึงเหตุผลที่ต้องศึกษาเรื่องเซ็กส์กับผู้ชายโลมยิ่งหงุดหงิด ในขณะที่เดียวกันความเจ็บปวดที่หัวใจกลับเริ่มก่อตัวขึ้น มันก่อตัวเนื่องจากเขานึกไปถึงเรื่องที่เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่กี่เดือนที่แล้ว

เขามั่นใจเอง...

ซึบ!

“อีก...”

กลางกายเข็ญซึบเข้าไปใส่นมมิดท่อน อีกทั้งโลมยังทำเช่นนั้นซ้ำๆ จนร่างเล็กแทบขาดใจ กูลไม่รู้ว่าโลมกำลังทำเพื่อความพอใจหรืออะไร แต่มันทำให้เขาจุกจนจะตายอยู่แล้ว รวากับคนตัวสูงกำลังโกรธเขาอยู่

“อือ... มึงรับมันไปให้หมด”

“อา...”

“อยากให้กูเอามากใช่ไหม จั๊นมึงต้องรับมันไปให้หมด...”

สวบ!

“อีก...”

ความพอใจของโลมคือความทรมาณของร่างเล็ก กูลทำได้เพียงกำผ้าปูที่นอนไว้ พยายามอดทนกับความเหินกามและบ้าคลั่งของคนด้านหลัง แต่ลึกลับท่อนเอ็นร้อนกลับถูกชักออกจนกูลรู้สึกโหวง ก่อนโลมจะจับเขาพลิกขึ้นมานอนหงาย

แววตานั่นของโลม...

แววตาแสนปวดร้าวแบบนั้น...

สวบ!

“อีก... ละ... โลม” กุลจุกแทบขาดใจเมื่อท่อนกายใหญ่สอดเข้ามาอีกครั้ง เหตุใดอยู่ดี ๆ โลมเหมือนกลับกลายเป็นคนขาดสติ สายตาที่มองมาไม่ต่างจากปีศาจ มันกำลังจะกลืนกินกุลได้ทุกเมื่อ สติสตั้งเขาแทบจะขาดหายอยู่แล้ว

เผียะ!

“...” ใบหน้าคมหันตามแรงที่ถูกมือชาวตบ โลมชะงักไปทันทีที่ถูกคนตัวเล็กทำเช่นนั้น ดวงหน้าสวยเปื้อนคราบน้ำตาลทำให้คิ้วเข้มขมวด แต่เสี้ยววินาทีกลับเห็นหน้าของกุลเป็นหญิงสาวคนนั้น

“สัสเอ๊ย! ทำไม... ทำไมวะ”

“ละ... โลมเดียว--- อีก! อือ...”

เจ้าของดวงหน้าคมโน้มลงมาอดร่างเล็กไว้แล้วขยับสะโพกใส่เสียดีร่ว ความเสียวชานและความทรมานที่ได้รับทำให้กุลเพลอจิกเล็บบนแผ่นหลังกว้าง ลอนกล้ามแกร่งกำลังเสียดสีกับหน้าท้องเขา

ซึบ!

“อา...” การขยับร้ว ๆ ทำให้ไสตประสาทของกุลมีเพียงเสียงกระทบกันของเร็นร่าง โลมไม่ได้ขยับเข้ามาเน้น ๆ เหมือนตอนแรกที่ทำให้เขาจุกจนต้องตบ แต่เจ้าตัวกลับขยับสะโพกเข้าออกถี่ยิบจนสติเขาเตลิด

ความรู้สึกแสนวูบวาบทั่วร่างกายเช่นนี้...

ความรู้สึกที่ทำให้กุลไม่อาจคิดถึงเรื่องอื่นใด...

ใครจะไปคิดว่าจากที่จุกแทบขาดใจในตอนแรกตอนนี้กลับเสียวชาน รวากับโลมรู้ว่าขยับแบบไหนจะทำให้เขาเจ็บ ขยับแบบไหนจะทำให้เขาทรมาน ขยับแบบไหนจะทำให้เขาเสียวแทบขาดใจ

ตอนนี้กลางกายของกุลเริ่มขยายตัวขึ้นอีกครั้ง

ใบหน้าคมชุกตรงไหล่ขาวแล้วออกแรงขยับเข้าไปไม่หยุด
เห็งอากาพจากทั้งสองเริ่มไหลซึมออกมาผสมกัน อุณหภูมิห้องจากที่
เย็นเพราะเครื่องปรับอากาศก็เปลี่ยนเป็นร้อนในช่วงพริบตา

สวบ ๆ ๆ

“อะ... อือ...”

“อือ...”

“ระ... เร็วไป--- อึก! ละ... โลม อือ...”

“...” คนขยับไม่สนใจร่างเล็กเลยแม้แต่น้อย เขายังออกแรง
มากขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อเกือบถึงฝั่งฝัน ยิ่งได้ยินเสียงครางด้วยความ
ทรมานของเพื่อนเก่ายิ่งพอใจ เขาจะจัดการให้กุลหายปากดี แต่ยิ่ง
ขยับถี่รัวจุดสุดยอดก็ยิ่งใกล้เข้ามา

“อือ... สัสเอ๊ย...”

“อือ...”

“ระ... รับน้ำกูไปให้หมด...”

สวบ...

“อา...” โลมขยับเข้ามาแรง ๆ อีกสองสามครั้ง กุลก็สัมผัสได้
ถึงของเหลวอุ่นชนิดพุ่งเข้ามาภายในร่าง มันเยอะเกินไปจนค่อย ๆ
ไหลทะลักออกไปจากช่องทางรัก ยิ่งโลมค่อย ๆ ขยับสะโพกอย่าง
เนิบนาบเพื่อรดน้ำเข้ามา มันยิ่งไหลออกเรื่อย ๆ

เสียงหอบหายใจจากทั้งสองดังขึ้นอย่างถี่รัว แต่คนที่กำลังจะ
หมดแรงก่อนคือกุล ตั้งแต่เที่ยงจนถึงตอนนี้เขายังไม่ได้กินข้าวเลย
อีกอย่าง... เวลาเกือบเที่ยงคืนเช่นนี้เขาควรได้กลับบ้านไปพักผ่อน
เพียงแค่นี้พลังงานในการสอนก็เหนื่อยมากพอแล้ว แต่ดันพลาด
ที่ตัดสินใจกลับเข้ามาในบ้านหลังนี้อีก

เขาทำเช่นนั้นเพราะคำขอของเลย์เธอ...

หรือเขาทำด้วยเหตุผลอะไรกัน...

“อะ...เอามันออกไปได้แล้ว” กุลเอ่ยเสียงแผ่วพลางดันไหล่กว้างของคนที่ยังคงกอดเขาไว้นั่น ร่างของโลมนั้นหนักเสียจนเขาหายใจแทบไม่ออก เพราะรู้ว่าการกอดแบบนี้ของเจ้าตัวไม่ใช่กอดเพราะความรัก กุลจึงไม่อยากรู้สึกดีไปเอง

โลมแค่ต้องการร่างกายเขาและเขาเองก็ได้กำไร...

กุลพยายามบอกตัวเองเช่นนั้น...

“มึงพอใจแล้วใช่ไหมกุล”

“...” หัวคิ้วสวยทั้งสองข้างขยับเข้าหากันทันทีเมื่อได้ยิน

“พอใจที่ได้เฝ้ากับกูแล้วใช่ไหม... เพราะมึงอยากได้กูมากไม่ใช่หรือ” ดวงหน้าคมผละออกมามองอีกฝ่ายด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง นั่นทำให้กุลเริ่มเม้มปาก เขาไม่ชอบสายตาแบบนี้ของโลมเอาเสียเลย

เขากลัวแววตาแสนอ้อนยาก...

เจ้าตัวคิดอะไรอยู่เขาไม่มั่นใจ...

“กูอึดอัดนะโลม... ถอดมันออก”

“หึ... แต่มึงตรงเหมือนชอบมันมากเลยอะ” โลมเอ่ยเช่นนั้นพลางก้มหน้าลงไปใกล้ ๆ จนร่างเล็กต้องหันหนี ยิ่งเห็นดวงตาที่สิ้นระริกของลูกกวาดตัวน้อยราชสีห์อย่างโลมยิ่งพอใจ เขาอยากจะทำร้ายให้ร่างเล็กทรมาณมากกว่านี้

เอาให้สาแก่ใจที่อยากทำมานาน...

“...”

ส่วนกุลกลับปฏิเสธหัวใจตัวเองไม่ได้เลยว่ายังคงหวนไหวกับดวงตาคู่นั้น แม้จะโกรธ แม้จะเกลียด แต่กลับยังเปลือใจสัน มันคือความจริงที่เขาไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ กุลไม่สามารถโทษความรู้สึกตัวเองได้

“ช่วยทำให้ผมพอใจมากกว่านี้หน่อยไม่ได้หรอกครับ”

“...” ประโยคนี้ทำให้ร่างเล็กชะงัก เขาเม้มปากแน่นกว่าเดิม

เมื่อรู้ว่าโลมกำลังเล่นตลกกับจิตใจ น้ำเสียงแสนนุ่มนวลและคำ
ลงท้ายเช่นนั้นฟังยังงังก็ไม่ใช่เจ้าตัว

ผู้ชายคนนี้กำลังสนุกที่ได้รังแกเขา...

“หรือแค่นี้ก็ไม่ไหวแล้ว”

“...”

“ไม่สมกับเป็น**ครูพี่กุล**เลยนี่...”

“หุบปาก...” กุลเข้มแรงทั้งหมดที่มีผลกว้างสูง แต่ถึงอย่างนั้น
ก็ไม่ได้ทำให้เจ้าตัวขยับไปไหนเลยสักนิด

โลมเห็นแบบนี้จริงกระตือมึม สายหน้าไปมาราวกับพอใจ
แล้วค่อย ๆ ถอดส่วนนั้นออก

ร่างเล็กเปลอส่องเสียงคราง เมื่อสัมผัสได้ว่าของเหลวที่คั่งค้าง
ไหลออกมาจากช่องทางกูดึงนิโคโทษตัวเองที่ตัดสินใจผิด

ดวงตาคมแสนเรียบนิ่งปรายมองคนที่ค่อย ๆ ขยับตัวลุกขึ้น
ร่างเล็กนั่งอยู่ที่ขอบเตียงราวกับกำลังเตรียมใจ

เมื่อกูดลุกขึ้น ความปวดร้าวก็แผ่ซ่านไปทั่วร่าง เรียวขาขา
สันเหมือนคนไม่มีแรง

แต่เขาจะล่าถอยไม่ได้...

กูดบอกตัวเองเช่นนั้นก่อนจะค่อย ๆ เดินตรงไปเข้าห้องน้ำ

ส่วนอีกคนที่กำลังมองตามหลัง เมื่อเห็นว่าของเหลวที่ไหล
ลงมาตามเรียวขาขวามีเล็ดผสมอยู่จาง ๆ ก็ขมวดคิ้ว รับหันมามอง
ผ้าปูที่นอน และนั่นทำให้เขายังเห็นชัดมากกว่าเดิม

“ลัสเฮีย...” ร่างสูงทำได้เพียงสบถคำหยาบก่อนจะลุกขึ้นไป
สวมเสื้อยืดสีขาวและกางเกงวอร์มขาวาวสีดำ

ผ่านไปสักพักคนตัวเล็กก็ออกมาจากห้องน้ำในสภาพสวมชุด
ตัวเดิมที่เข้ามาในห้องก่อนหน้านี้ ท่อนบนคือเสื้อโปโลสีน้ำเงิน ท่อน
ล่างเป็นกางเกงขาสวมส่วนสีดำ

“เดี๋ยวกูไปส่ง”

“ไม่ต้อง...” กุลรีบปฏิเสธเสียงเรียบแล้วเดินเหมือนคนไม่มีแรง
ตรงไปเปิดประตู

ยิ่งเห็นท่าเดินของร่างเล็กโลมยิ่งหงุดหงิด แต่กระนั้นก็เดิน
ตามหลังเจ้าตัวลงมาจนถึงชั้นล่าง

ก๊ก...

“...”

สำหรับกุลกลัวว่าจะเดินได้แต่ละก้าวนั้นช่างยากเย็นเหลือเกิน
แต่เขาจะแสดงความเจ็บออกมาอย่างชัดเจนไม่ได้ ในขณะที่กำลัง
จะเดินออกจากบ้านเรียวขาชาวกลับต้องหยุดชะงัก ฝ่ามือขว้างที่
ไม่ได้ถือกระเป๋าไว้บยกขึ้นกระชับคอเสื้อเพื่อปิดบังร่องรอยรักทันที
เลยซึ่งอยู่ในชุดกีฬา ในมือถือลูกบอลก็กำลังมองกุลด้วย
สีหน้าตกใจไม่แพ้กัน

“พี่กุลยังไม่กลับเหรอครับ”

“เอ่อ... คือพี่---”

“เฮียชวนคุยตามประสาเพื่อนเก่านะ ส่วนเราทำไมถึงกลับดึก
ขนาดนี้ รีบขึ้นไปอาบน้ำนอนได้แล้ว เดี่ยวเฮียไปส่งครูเอง” โลมรีบ
เอ่ยขึ้นแทรก

แม้เลยจะยังคงสงสัยแต่เขาก็ยอมเดินเข้าไปในบ้าน ในขณะที่
เดียวกันหัวใจของครูสอนพิเศษหนุ่มกลับเต้นไม่เป็นจังหวะ

เขากลัวว่าน้องชายของโลมจะจับได้...

“เห็นมันไม่ได้เลย... มึงคงใจสั้นมากสินะ”

“เลิกคิดแทนกุลสักทีโลม”

“หรือไม่จริง? เห็นมันแล้วมึงแสดงอาการแบบนี้ทำไม”

ยิ่งได้ยินกุลยิ่งหมดคำพูด เขาเหนื่อยที่จะเถียงกับคนแบบนี้
แล้ว เขาคแค่กลัวว่าเลยจะจับได้ว่าเมื่อก็ตัวเองกับพี่ชายของเจ้าตัว
เพิ่งได้เสียกัน แต่ทำไมโลมถึงเอาแต่คิดว่าเขาใจสั้นเพราะอยากได้
น้องชายตัวเอง

“บางทีอะไรชั่ว ๆ มึงก็เก็บไว้กับตัวเองบ้างเถอะนะโลม” กุลเอ๋ยเช่นนั้นแล้วหันกลับไปเดินต่อ แต่กลับถูกฝ่ามือหนาตึงแขนเอาไว้ ทำให้ดวงหน้าสวยต้องหันกลับไปมองเจ้าของบ้านด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย

“ปากดีให้มันได้แบบนี้ตลอดนะกุล ถ้ารู้ว่ามึงคิดจะจับน้องกุทำตัว มึงได้เจอดีแน่”

“อือ... กูอยากเจอดีจะแยะอยู่แล้ว”

2

“กลับมาพบ”

ความเจ็บสงบคืออีกสิ่งหนึ่งที่กุลนั้นไฝหาเสมอมา แต่ความเจ็บที่ต้องแลกมาด้วยความอึดอัดนั้นคงไม่มีใครต้องการมัน ดวงหน้าสวຍหันออกไปมองนอกกระจกรถยนต์ราคาแพง เขาเอาแต่นั่งเจ็บ ไม่เอ่ยปากคุยกับคนขับ

ทำอะไรอยู่...

เขากำลังทำบ้าอะไรอยู่...

กุลเอาแต่ถามตัวเองเช่นนี้ตั้งแต่เดินกลับเข้าไปในบ้านของนักเรียนที่ต้องสอนพิเศษ เหตุใดถึงต้องหาเรื่องใส่ตัว ความจริงที่ว่าเพื่อนเก่าที่ตัวเองเคยแอบรักกำลังนั่งอยู่ข้าง ๆ ทำให้รู้สึกอึดอัดไม่ใช่ น้อย อีกทั้งก่อนหน้านี้พวกเขายังทำเรื่องอันไม่ควรลงไป

มันไม่ถูกต้อง...

แต่มันเกิดขึ้นแล้ว...

หากเขาไม่ตอบว่าสมยอมเพื่อความสนใจ ตอนนี้ก็คงไม่ต้องมานั่งรู้สึกแยะ กุลรู้สึกพลาดที่ถูกอีกคนยั่วโมโหจนขาดสติ ยิ่งเป็นผู้ชายคนนี้ อะไร ๆ เกี่ยวกับเจ้าตัวก็ส่งผลให้จิตใจอ่อนไหวไปหมด

ช่างไม่ยุติธรรมเลยสักนิด...

ส่วนเขาก็ปากดีด้วยนั่นแหละ...

บนท้องถนนยามราตรีไม่มีรถราให้เห็นสักคัน แสงจากหลอดไฟสองฝั่งถนนสาดเข้ามากระทบดวงหน้าสวยไม่ขาด เสียงเครื่องยนต์ของรถก็เจียบเจียบเสียดจนแทบไม่ได้ยิน กุลไม่กล้าขยับตัวเลยแม้แต่นิดเดียว เพียงแค่หายใจยังรู้สึกประหม่า ใครกันจะชอบความรู้สึกแบบนี้

เขาไม่อยากจะให้อีกคนหันมามอง...

แค่ขยับเปลี่ยนท่านั่งยังไม่กล้า...

ความเจ็บปวดตรงนั้นยังคงแผ่ซ่านไปทั่วร่าง อีกทั้งยังปวดเมื่อยกล้ามเนื้อแทบทุกส่วน ผู้ชายที่นั่งอยู่ข้างๆ ไม่ได้อ่อนโยนกับเขาเลยแม้แต่น้อย บีบจับราวกับเขาไม่สามารถรับรู้ถึงความเจ็บปวด ถ้าหากไม่ได้ฝึกโยคะร่างกายคงแย่กว่านี้

ความเหนียวล้าทำให้เปลือกตาทุกุลหนักขึ้นเรื่อย ๆ แต่กระนั้นเขาก็ไม่อาจหลับลงได้ เพราะในหัวตอนนี้ยังคงมีแต่ภาพใบหน้าของเพื่อนเก่า ชายที่นั่งขับรถอยู่ข้างๆ ไม่พูดไม่จาตั้งแต่ออกมาจากบ้านหลังโตนั้น

เขาเกลียดโลม...

แต่หัวใจมันคิดแบบเดียวกันหรือเปล่า...

กุลทำได้เพียงภาวนาให้ตัวเองถึงบ้านเร็ว ๆ เพราะเขาอึดอัดแทบจะขาดใจอยู่แล้ว และก็ดูเหมือนว่าฟ้าจะได้ยินที่เขาขอ ปากขอยเข้าบ้านที่เห็นมาแต่ไกลทำให้รู้สึกดีใจไม่น้อย ขณะเดียวกันกลับทำให้เขานึกไปถึงคำถามจากร่างสูงก่อนหน้านี้

“เลิกเล่นตัว... สรุไปบ้านมึงซะไหม”

“อือ...”

ผ่านมาเกือบจะสิบปีแล้ว แต่ผู้ชายคนนี้ก็กลับยังจำได้ว่าบ้าน เขาอยู่ตรงไหน อะไรเล็ก ๆ น้อย ๆ แบบนี้ทำให้กุลเริ่มหวนไหว เขา พยายามดำตัวเองว่าอย่าใจง่าย ผู้ชายคนนี้จะจำไม่ได้ได้อย่างไร ในเมื่อเคยเป็นเพื่อนกันมาก่อน

เคยมานั่งเล่นด้วยกัน...

เคยมานั่งทำงานด้วยกัน...

แม้กระทั่งนอนด้วยกันยังเคย...

ภาพความทรงจำในวันวานไม่อาจลบลือนออกไปจากสมอง ของกุลได้ ทั้ง ๆ ที่ตัวเองก็รู้ว่าอีกคนคงไม่เคยมีเขาอยู่ในหัว ไม่นั้น ตอนสารภาพคำว่ารักออกไปจะทำให้เจ้าตัวลืมห่าง ๆ ได้อย่างไร ตอนนั้นโลมคนดีที่เคยทำให้เขาหลงรักหายไปในช่วงพริบตา

เขามันก็แค่เพื่อนคนหนึ่งที่ไม่สำคัญ...

เมื่อรู้ว่าเริ่มคิดไปไกลจนแผลงแหม่ปากกุลจึงรีบดึงสติกลับมา แล้วทำเป็นซึ่กสัมภาระทั้ง ๆ ที่ไม่จำเป็นเลยสักนิด แต่ทำเพื่อให้อีกคนรู้ว่าเขาจะต้องลงจากรถแล้ว ยิ่งรับรู้ว่าถูกหันมามองเป็นพัก ๆ กุลยิ่งกอดัน

“จอดหน้าปากซอยตรงนี้แหละ” กุลเอ่ยเช่นนั้นพร้อมกับที่ รถยนต์ค่อย ๆ ชะลอตัวแล้วหยุดลงข้างถนน เขาตัดสินใจหันไปสบตากับคนขับรถอีกครั้ง และทุกครั้งที่เห็นดวงหน้าคม ภาพเหตุการณ์ที่ เพิ่งเกิดขึ้นก่อนหน้าจะเริ่มไหลกลับเข้ามาในหัว

เขาพลาดไปแล้วจริง ๆ ลินะ...

กุลบ่นตัวเองเช่นนั้น...

“กุไม่ได้จะเข้าไปส่งอยู่แล้ว เดินเข้าไปอีกนิดคงไม่ตายหรือ กะไรไหม”

เสียงทู้มและคำตอบของเจ้าตัวยังคงทำให้กุลไม่แปลกใจ จะ น้อยเนื้อต่ำใจไปทำไมในเมื่อผู้ชายคนนี้ไม่ใช่คนอ่อนโยน แม้ว่า ตอนเป็นเพื่อนกันจะใจดีกับเขามากก็ตาม

“อือ... ขอบใจ” กุลเอ่ยพร้อมหยิบกระเป๋าแล้วหันไปเปิดประตูรถ แต่มันกลับเปิดไม่ออก เขาพยายามอยู่หลายครั้งจนรู้สึกประหม่ารถยนต์ที่นั่นอยู่ก็เหมือนจะมีราคาสูงค่อนข้างมาก กุลไม่กล้าออกแรงดึงเลยสักนิด สุดท้ายเขาก็ต้องหันไปมองเจ้าของรถอีกครั้ง

“มันเปิดไม่ออก”

“เพราะกุล็อกไว้ไง”

“...” คิ้วสวยขมวดเข้าหากันด้วยความงง กุลมองเจ้าของรถที่เอี้ยวตัวไปคว้าเอาอะไรสักอย่างที่เบาๆ หลัง พอหันกลับมาก็วางถุงบางอย่างไว้บนตักของเขา

“เอาไปกิน... แล้วเลิกเดินเหมือนคนล่าออช”

“...” กุลมองถุงสีเขียวบนตักก่อนจะรู้ว่าคือถุงยา แสดงว่าที่เจ้าตัวแฉะจอดข้างทางก่อนหน้านี้คือซื้อยาไข้ใหม่ แต่ถึงจะไข้ก็ไม่ได้ทำให้กุลดีใจเลยสักนิด คำว่าล่าออชจากปากของโลมพร้อมท่าทางที่เหมือนกับผลึกใสทำให้หัวใจดวงน้อยยิ่งเจ็บปวด

“กุไม่เอา”

“...”

“เปิดประตู” ร่างเล็กเอ่ยพร้อมกับวางถุงยาไว้ในช่องเก็บของตรงกลางรถ

“มึงคิดว่ากุซื้อให้เพราะเป็นห่วงเธออะ”

“กุไม่เคยคิดเลยโลม... และกุไม่มีทางคิดแบบนั้นด้วย โดยเฉพาะกับคนอย่างมึง”

ด้วยเหตุนี้กุลจึงบอกตัวเองว่าทุกสิ่งอย่างที่คนตัวสูงทำให้มันไม่ได้ออกมาจากใจจริง ๆ เพราะฉะนั้นเขาจึงไม่ควรรู้สึกดีไปเองคนเดียว

“ปากดีนั่นนะมึง”

“กุบอกให้เปิดประตู”

“ถ้ากุไม่เปิดแล้วมึงจะทำไมอะ”

ใบหน้าคมหันมามองด้วยสีหน้ายืยวน นั่นทำให้กุลยิ่งโมโหมากกว่าเดิม เขาเอาแต่จ้องดวงตาคมคู่นั้นด้วยความโกรธ แม้จะอยากตบใบหน้าอันหล่อเหลาอีกครั้ง แต่ความเหนื่อยอ่อนกลับมีมากกว่าจนจำต้องหันหนี

เถียงกับคนบ้าอำนาจไปก็เหนื่อยเปล่า...

ถ้ายังมีแรงเหลือเขาก็อยากจะทำมากกว่านี้...

“เปิดได้แล้วโลม มันดิ๊กแล้ว”

ฝ่ามือเล็กรีบคว้าถุงยามาหยัดใส่กระเป๋าแล้วเอ่ยเสียงเรียบ เขาไม่หันไปมองเจ้าของรถเพราะโมโห อีกอย่าง... กุลเองก็ไม่ชอบที่ตัวเองเหมือนกำลังแพ้

“หึ... ว่านอนสอนง่ายแต่แรกก็ดี”

เมื่อได้ยินเสียงปลดล็อกประตูรถกุลจึงรีบเปิดมันออก แต่ต่อให้รีบร้อนเพราะโมโหเขาก็ไม่อาจทำให้ตัวเองเจ็บไปมากกว่าเดิมได้ กว่าที่จะก้าวขาลงจากรถได้จึงใช้เวลามากกว่าปกติ ยังมีสายตาคู่นั้นมองอยู่ตลอดยิ่งประหม่า

“แล้วไหนบอกไม่ได้สำอวย”

คนในรถยังคงปากร้ายไม่หยุดจนกุลต้องรีบปิดประตูใส่ ร่วงเล็กรีบหันหลังให้รถยนต์คันนั้นแล้วค่อย ๆ เดินออกมาทันที

“ไอ้โลม...”

การก้าวขาแต่ละก้าวช่างลำบากสำหรับกุลเหลือเกิน เขา รู้สึกเหมือนตัวเองจะล้มลงให้ได้ ก่อนหน้านั้นที่จิตใจยังรุ่มร้อนเพราะหงุดหงิดกลับไม่รู้สึกรู้สึกร่วมเท่าตอนนี้ ในโสตประสาทยังคงก้องกังวานด้วยคำพูดเสียดแทงของอีกคน

เขาไม่คิดว่าโลมจะเป็นคนปากร้าย...

เพราะเหตุใดเจ้าตัวถึงโกรธเขาขนาดนั้น...

เสียงปิดประตูรั้วหน้าบ้านดังขึ้นก่อนที่คนตัวเล็กจะค่อย ๆ

เดินเข้าไป หลอดไฟหน้าบ้านที่เปิดไว้ไม่บอกก็รู้ว่าเป็นฝีมือของ
ผู้เป็นแม่ ทุกครั้งที่เขากลับดึก แม่จะเปิดไฟไว้รอเสมอ นั่นทำให้
รอยยิ้มบาง ๆ ปรากฏขึ้นบนดวงหน้าสวย

อย่างน้อยก็มีเรื่องดี ๆ รออยู่บ้าง...

กุลปิดประตูบ้านอย่างใจเย็นเนื่องจากไม่อยากส่งเสียงดัง เขา
ตรงไปนั่งลงบนโซฟาในห้องรับแขก แล้วถอนหายใจออกมาเฮือก
ใหญ่ ในที่สุดร่างกายที่ได้รับความเหนื่อยล้ามาทั้งวันก็ได้รับการ
พักผ่อน

กุลอาศัยอยู่ในบ้านปูนสองชั้นหลังนี้ มันไม่ได้มีขนาดใหญ่
โตอะไรนัก และสภาพก็ทรุดโทรมตามกาลเวลา แต่เขาเกิดและโต
ที่นี่ จึงรักและผูกพันกับมัน ร่างเล็กอยู่กับผู้เป็นแม่และน้องชาย ส่วน
ผู้เป็นพ่อนั้นจากไปด้วยโรคร้ายเมื่อห้าปีก่อน

กว่าจะทำใจได้ก็ใช้เวลาไปเป็นปี...

เขายังคงคิดถึงผู้เป็นพ่อเสมอ...

อย่างน้อยพ่อก็ไม่ต้องทรมานอีกต่อไป เขาทนเห็นพ่อจากไป
ไม่ได้ แต่การเห็นพ่อทรมานจากโรคร้ายนั้นเจ็บกว่า กุลไม่เคยคิดว่า
ตัวเองสูญเสียพ่อไปเลยด้วยซ้ำ เขาคิดแค่ว่าหลังจากนี้พ่อนั้นได้หลับ
พักผ่อนแล้ว

สักวันทุกคนก็ต้องตาย...

แต่ถ้ายังไม่ตายก็ต้องใช้ชีวิตให้คุ้มค่าที่สุด...

“เราตัดสินใจดีแล้ว” กุลที่ตอนนี้ขึ้นมานอนบนห้องแล้วเอ่ย
เสียงแผ่ว จากที่ถามตัวเองมาตลอดตอนนี้ก็ได้คำตอบแล้ว เขา
ตัดสินใจดีแล้วที่กลับเข้าไปในบ้านหลังนั้นอีกครั้ง

จากที่ไม่เคยมีอะไรกับใคร...

จากที่ไม่เคยทำตัวแบบนั้น...

เขาพยายามทำตัวเรียบร้อยมาโดยตลอด และไม่ได้คิดถึงเรื่อง
ความรักหรือเซ็กซ์เลยด้วยซ้ำ แต่การได้มีอะไรกับคนที่เคยรักมันก็

ดีแล้วไม่ใช่เหรอ เขาได้กำไรแล้ว แม้ต่อจากนี้จะต้องเจ็บมากกว่าเดิม ก็ตาม ความรู้สึกที่หลับไหลมานานเกือบสิบปีได้ถูกปลุกให้ตื่นขึ้น อีกครั้ง

เคยรักเหรอ...

“...” กุลถามตัวเองว่าควรใช้คำว่า ‘เคยรัก’ กับผู้ชายคนนั้น หรือเปล่า โลกที่เขารู้จักในอดีตไม่ได้ตัวโตและสุขุมเท่ากับตอนนี้เลย สักนิด ไม่ใจร้าย ไม่เคยพูดจาเหยียดหยามเขาสักครั้ง อีกทั้งยังชอบช่วยเหลือและใจดีกับเขามาโดยตลอด

จนสุดท้ายเขาพลอคิดเกินเลยกับเจ้าตัว...

แต่หลังจากสารภาพรักทุกอย่างกลับเปลี่ยนไป...

โลกไม่ได้เข้ามาหาเรื่อง ไม่ได้เข้ามาพูดจาร้ายๆ ใส่ ไม่พูดอะไรเลยสักคำ แต่โลกกลับเลือกทำเป็นเหมือนเขาไม่มีตัวตนเลย ต่างหาก เพราะฉะนั้นหนึ่งปีก่อนแยกทางในวันปัจฉิมนิเทศจึงเป็นช่วงเวลาแสนทรมาณสำหรับกุล

หลังจากนั้นตลอดการเรียนในรั้วมหาวิทยาลัยจนเรียนจบ มีงานทำ กุลไม่ได้พบเจอหรือคุยกับเจ้าตัวอีกเลย ไม่ได้ติดตามชีวิตของโลกตั้งแต่จบชั้นมัธยม แม้ในแต่ละปีเขาจะบังเอิญเห็นเจ้าตัวบ้าง

แต่มันก็เป็นเพียงแค่ช่วงเวลาไม่กี่วินาที...

หากถามว่าตลอดหลายปีที่ผ่านมากุลยังรักผู้ชายคนนั้นอยู่ หรือเปล่า เขาก็ต้องบอกตามตรงว่าเคยลืมเพราะมันหลายปีมาแล้ว แต่ปฏิเสธไม่ได้ว่าบางครั้งก็กลับมาคิดถึงเข้าไปซ้ำมาเมื่อเห็นรูป อาจไม่ได้คิดถึงมากเหมือนตอนจบชั้นมัธยมใหม่ๆ แต่เขาก็ไม่เคยลืม

จนกระทั่งเวลาผ่านไปเลยมาเกือบสิบปี...

จนกระทั่งพบกับเลย์เมื่อสองสัปดาห์ก่อน...

กุลจบหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต เอกการสอนคณิตศาสตร์ เขาวางแผนกับเพื่อนว่าจะเปิดสถาบันสอนพิเศษหลังเรียนจบ เพราะ

ไม่ยากทำงานราชการ และสุดท้ายก็ได้ทำตามี่วางแผนไว้ อีกทั้งยังประสบความสำเร็จเกินคาด

สถาบันสอนพิเศษของพวกเขาที่มีชื่อว่า ‘Elpida Academy’ ซึ่งตอนนี้เปิดมาได้เกือบห้าปีแล้ว *แอลพิด้า* มาจากภาษากรีกที่แปลว่า *ความหวัง* กุลเป็นคนเสนอให้ใช้ชื่อนี้เพราะคิดว่าเด็ก ๆ ทุกคนต่างก็ต้องการความหวัง และพวกเขาที่ทำหน้าที่สอนจะช่วยเสริมสร้างความหวังเหล่านั้นเอง

ปัจจุบันสถาบันของพวกเขามีสอนทั้งแบบ At Home และ On-site ซึ่งถ้าเป็นอย่างหลังจะมีแค่ในกรุงเทพฯ เท่านั้น แต่ด้วยความที่เริ่มมีชื่อเสียงจึงทำให้เด็กนักเรียนหลาย ๆ คนจากทั่วประเทศซื้อคอร์สไปเรียนที่บ้าน สิ่งของเด็ก ๆ จะได้รับคือหนังสือและแฟลช-ไดรฟ์ที่บรรจุคลิปการสอน

แอลพิด้าเปิดสอนทั้งหมดห้าวิชาด้วยกันคือ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคม ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ มีครูผู้สอนทั้งหมดสิบท่าน หนึ่งในนั้นคือกุลที่สอนคณิตศาสตร์ แต่ด้วยความที่พวกเขามีตึกสำนักงานห้าชั้นจึงมีการจ้างพนักงานผู้ช่วยต่าง ๆ เพิ่มอีกยี่สิบกว่าคน

กุลไม่เคยมีปัญหาเรื่องการเงินเลยสักครั้ง เขาพอใจในสิ่งที่ตนเองมีแล้ว แม้จะไม่ได้รวยมากนัก แต่เขาก็สามารถให้ทุกอย่างอย่าง ที่แม่และน้องชายต้องการได้ทั้งหมด เขาจะได้เงินเยอะเป็นพิเศษ หากมีการสอนในสถานที่ ไม่ว่าจะป็นในตัวสำนักงานหรือถูกจ้างไปสอนตามโรงเรียนต่าง ๆ

ชีวิตของเขาก็ปกติสุขทุกอย่าง...

จนกระทั่งมีเด็กคนหนึ่งเดินเข้ามาในสถาบัน...

เมื่อสองสัปดาห์ที่แล้ว...

เจ้าของเรือนร่างเล็กเดินออกมาจากห้องสอนด้วยความดีใจ

วันนี้คือวันที่เขาต้องสอนคลาสสุดท้ายในปีนี้ กุลสวมเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาว ท่อนล่างสวมสลักส์สีดำ ใบหน้าและแววตาที่มีเสน่ห์ทำให้เด็กนักเรียนตั้งใจเป็นพิเศษ

เขาดีใจเพราะหลังจากนี้จะได้พักผ่อนแล้ว เหลือแค่รอรับเงินเดือนจากการเป็นหุ้นส่วนของสถาบัน และอาจต้องเข้าออฟฟิศบ้างหากมีประชุม ร่างเล็กสวมรองเท้าผ้าใบสีดำยี่ห้อดัง ซ้อมือซ้ายสวมสมาร์ตวอชจากบริษัทชื่อผลไม้ เมื่อเดินออกมาก็พบกับเพื่อนร่วมงานอย่าง*ไกร*

“คลาสนี้กุลสอนดีมากเลยครับ”

“หือ... แล้วคลาสก่อน ๆ ไม่ดีเหรอ”

แม้จะถามเช่นนั้นแต่ร่างเล็กก็ส่งยิ้มไปให้ เขาเข้าใจที่ไกรจะสื่อ เพียงแค่แก้มถามเท่านั้น ไกรคือครูสอนพิเศษวิชาเคมีที่เขารู้จักมาตั้งแต่เปิดสถาบัน แม้ว่าจะไม่ใช่เพื่อนในคณะ แต่เพราะทำงานที่เดียวกันจึงรู้จักในระดับหนึ่ง

เจ้าตัวมีผิวขาว ตัวสูง หน้าตาหล่อตีสไตร์ลูกคนจีน อีกทั้งยังโพรไฟล์ดีอีกต่างหาก กุลคิดว่าผู้ชายคนนี้น่าจะตรงสเปกของใครหลาย ๆ คน แต่แน่นอนว่าไม่ใช่สเปกเขา และต่อให้เป็นเช่นนั้นเขาก็คงไม่คิดจะรัก

อาจด้วยเหตุผลเล็ก ๆ บางอย่างในใจ...

“ดีสิครับ... กุลสอนดีมาโดยตลอดเลย”

“ชอบคุณนะ ชมแบบนี้เราชินแยะเลย แล้วนี่ขึ้นมาทำอะไรหรือเปล่า” กุลถามด้วยความสงสัย เพราะตอนนี้ท้องฟ้าก็มีดจนไฟในตัวตึกถูกเปิดแล้ว เขายังคิดว่าตัวเองต้องลงไปจากชั้นที่ห้าของตึกเป็นคนท้าย ๆ เสียอีก เพราะตอนนี้ก็จวนจะถึงเวลาเลิกงานแล้ว

ชั้นห้ามีห้องเรียนสี่ห้อง ห้องนั่งเล่นและห้องทำงานอย่างละหนึ่งห้อง ห้องน้ำหญิงและชายอีกอย่างละสองห้อง ตอนนี้แทบไม่เหลือใครแล้ว นอกจากฝ่ายมีเดียที่อยู่ในห้องทำงาน แต่อีกสักพักก็

คงพากันกลับ

“จะมีอะไรละ ถ้าไม่ใช่ขึ้นมาชวนครูพี่กุลไปเดด”

“อ้าวตาล”

ใบตาลคือหนึ่งในเพื่อนสนิทของกุล เจ้าตัวมีหน้าที่สอนวิชาคณิตศาสตร์เหมือนเขา ตั้งแต่ปีหนึ่งยันเรียนจบ จนตอนนี้อายุย่างยี่สิบเจ็ดปีเขาก็มีตาลอยู่เคียงข้างมาโดยตลอด แต่ประโยคนั้นจากเพื่อนสนิทกลับทำให้ร่างเล็กเล็กคิ้วขึ้นเล็กน้อย

“หือ...”

“เอ่อ คือผมแค่จะขึ้นมาชวนกุลไปทานข้าวเย็นด้วยกันนะครับ” เจ้าของเรือนร่างสูงรีบแก้ตัวด้วยสีหน้าเคอะเขิน เขาสบตากุลบ้างหลบสายตาบ้างตามประสา

“เห็นมะ...” ตาลที่เพิ่งเดินมาหาเอ่ย

“ฮ่า ๆ แต่ถ้าไม่ว่างไม่เป็นไรนะครับ”

“เดี๋ยวเราอดูก่อนนะว่ามีธุระอะไรต่อหรือเปล่า”

“โอเค งั้นเดี๋ยวผมลงไปรอข้างล่างนะครับ”

“โอเคครับ...” ร่างเล็กกระบายยิ้มให้คนตัวสูงที่เดินไปที่ลิฟต์ก่อนจะหันมาหาเพื่อนสนิทที่ยืนเบะปากมองบนอยู่ตรงหน้า กุลไม่เอ่ยอะไรนอกจากทำเป็นไหว้หล่เล็กน้อย แล้วตรงเข้าไปในห้องที่มีไว้สำหรับนั่งพัก

“เนื้อหอมจริงจริงเพื่อนกูเนี่ย กูนับผู้ชายที่เข้ามาหาผมไม่ถ้วนเลยนะกุล” เธอสาบานได้เลยว่ากุลถูกผู้ชายตามจีบมาแล้วไม่รู้กี่คน แต่เจ้าตัวกลับไม่เคยคิดจะสนใจเลยสักนิด มันค่อนข้างน่าแปลกใจสำหรับเธอที่ไม่เคยเห็นกุลมีแฟน ในขณะที่ตัวเธอเองแต่งงานและวางแผนจะมีลูกแล้ว

“พูดเวอร์อีกละ อีกร้อย... ไกรแค่ชวนกูไปกินข้าวหะอะ” เขามองไม่เห็นออกเลยว่าคนตัวสูงจะมีใจให้ อีกร้อย... ไกรก็ดูไม่เหมือนเกย์เลยสักนิด อาจเพราะบุคลิกสุภาพและชื่อยาวหรือเปล่า

ที่ทำให้ตาลคิดว่าเจ้าตัวจะจีบเขา

แต่ใครก็ทำเช่นนี้กับคนอื่นไม่ใช่หรือ...

กุลคิดเช่นนั้นมาโดยตลอด...

“มึงไม่รู้จริง ๆ เหรอว่าเขาน่าจะชอบมึง”

“มึงคิดไปเองหรือเปล่า” ร่างเล็กเดินไปหย่อนตัวลงนั่งบนโซฟา เขาสอนตั้งแต่ป้ายสามครั้งจนตอนนี้จะหนึ่งท่อมแล้ว แม้จะรู้สึกดีที่จะได้พักแต่ก็รู้สึกเหนื่อยไม่ใช่บ่อย เพราะกุลตั้งใจทุกครั้งที่สอนพลังงานที่ใช้จึงค่อนข้างมากไปตามระดับของความท่อมเท นอกจากนี้ทำเพื่อเงินแล้ว เขายังอยากให้เด็ก ๆ ได้รับความรู้ด้วย

“มึงนี่ชื่อจริง ๆ เลยนะ... เออ อย่าเพิ่งนั่ง มีคนมารอเจอมึงอะ”

“หือ...”

“เด็กนักเรียน น่าจะมอหกแล้วมั้ง เพราะตัวโตอยู่นะ อีกอย่างคือหน้าตาดีมาก เหมือนลูกคนรวยเลย สมัยนี้เด็กมัธยมตัวโตกันจัง หรือเพราะถูกชอบเอามาเทียบกับมึงที่ตัวเล็ก”

กุลเป็นผู้ชายที่ค่อนข้างตัวเล็กในสายตาของตาล เพราะไม่ว่ากี่ครั้งที่ได้คุยกับผู้ชาย เจ้าตัวก็มักจะดูตัวเล็กอยู่เสมอ

จนบางครั้งเธอเองก็รู้สึกอิจฉา...

แถมกุลยังรูปร่างหน้าตาน่ารักอีกต่างหาก!

“นักเรียนหรอ...”

“เออ รีบลงไปหาเถอะ”

“มารอเจอทำไมอะ ขอฉายเซ็นหรอ”

แม้กุลจะไม่ใช่คนดังอะไร แต่ในวงการกวดวิชาเด็กนักเรียนหลายคนก็รู้จักเขา ยิ่งตอนไปสอนในโรงเรียนก็มักจะมีเด็ก ๆ มาขอถ่ายรูปด้วยเป็นจำนวนมาก กุลเคยแม้กระทั่งไปออกรายการทีวีในทีวี คลิปสอนในยูทิวบ์ก็มีเยอะเช่นกัน

“เห็นบอกว่ามีฐานะสำคัญ”

“...”

ประโยคนั้นทำให้กุลขมวดคิ้วเล็กน้อย ทว่าหากจะเอาแต่สงสัยก็เสียเวลา ทั้งสองจึงลงมาจากชั้นบนสุดของอาคารสำนักงาน ก่อนจะแยกกันเพราะใบตาดตองแฉะเอาของที่ชั้นสอง ส่วนกุลต้องลงไปในห้องรับแขกซึ่งอยู่ชั้นล่างสุด

เขาเห็นเด็กนักเรียนบางส่วนยังนั่งเล่นกันอยู่ พนักงานส่วนมากก็ยังทำงาน แต่อีกไม่นานก็คงกลับกันแล้ว เพราะนี่ก็ใกล้เวลาเลิกงาน ครูสอนพิเศษหนุ่มตรงเข้าไปในห้องรับแขกก่อนจะเห็นเด็กในชุดนักเรียนคนหนึ่งนั่งอยู่ เมื่อเจ้าตัวหันมามองกลับทำให้หัวคิ้วของกุลขมวดเข้าหากัน

เหตุใดเขาถึงคุ้นกับใบหน้าของเด็กคนนั้น...

ยิ่งมองยิ่งรู้สึกคล้ายกับใครสักคนที่กุลเคยเจอ...

“สวัสดีครับครูพี่กุล!” เด็กตัวสูงลุกลั่นยกมือไหว้ด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

“สวัสดีครับ เราจะคุยธุระกับครูเรื่องอะไรเอ่ย”

ร่างเล็กเดินไปนั่งลงบนโซฟาฝั่งตรงข้าม เห็นเช่นนั้นเด็กตัวสูงจึงนั่งลง เจ้าตัวเอาแต่ส่งรอยยิ้มมาให้กุลไม่หยุดราวกับดีใจที่ได้เจอตัวเป็น ๆ หลังจากเรียนแบบแอตโฮมมานานในที่สุดก็ได้คุย

“ผมอยากจ้างครูให้ไปสอนพิเศษที่บ้านครับ”

“หือ?”

“ใช่ครับ... เอ่อผมลืมนะนำตัวไปเลยครับ ผมชื่อ*เดย์*นะครับ”

“...” เจ้าของดวงหน้าใดยังคงงกับประโยคก่อนหน้าของเด็กตัวสูง เพราะเขาไม่ได้รับงานสอนตัวต่อตัว อาจเนื่องด้วยค่าตัวที่มากขึ้นและไม่ค่อยมีเวลา ถ้ามว่าเคยสอนพิเศษแบบนั้นหรือเปล่า สมัยเรียนเขาเคยรับงานสอนผ่านเอเจนซีต่างๆ ที่คอยหาน้อง ๆ ให้ ส่วนค่าจ้างบางครั้งสองชั่วโมงสามร้อยบาท บางครั้งสามชั่วโมงห้าร้อยบาท

“พี่ชายผมอยากให้มีมติเลขเพื่อสอบแพตหนึ่ง”

“ครูเข้าใจเรานะเลย์ แต่ครู---”

“ผมรู้ว่าค่าตัวของครูแพง แต่พี่ของผมบอกว่าแพงเท่าไรก็จ่ายไหว”

“...”

“ผมมีเวลาอีกแค่สี่เดือนก่อนสอบแกตแพต ถ้าจะรบกวนครูมาสอนที่บ้านผมตอนเย็นอย่างน้อยสัปดาห์ละสามวันจะได้ไหมครับ วันละกี่ชั่วโมงแล้วแต่ครูเลย”

“เลย์ คือครู---”

“ชั่วโมงละหมื่นไหวหรือเปล่าครับ! แต่ถ้าไม่พอบอกผมได้เลยนะ!”

“ตะ...เดี๋ยวนะ...” เมื่อได้ยินเช่นนั้นกุลยิ่งชะงักมากกว่าเดิม เขาเคยถูกจ้างไปเป็นวิทยากรที่โรงเรียน สอนเด็กสองร้อยกว่าคน ชั่วโมงละสองหมื่นสอง นั้นคือเยอะมาก ๆ แล้ว

แต่นี้สอนคนเดียวชั่วโมงละหมื่น...

มันเยอะเกินไป...

“แต่ถ้าครูไม่โอเคหรือไม่ว่างบอกได้เลยนะครับ ผมอาจต้องไปหาครูสอนพิเศษที่อื่นแทน...”

เสียงแสบแผ่วเบาที่เปล่งออกมาพร้อมกับดวงตาที่หลุบลงมองพื้น เด็กหนุ่มแสดงสีหน้าราวกับลูกหมาตัวโตกำลังเศร้า เห็นแบบนั้นกุลยิ่งลำบากใจ

เขาควรตอบอย่างไรดี...

กุลถามตัวเองในใจ...

เพราะต่อจากนี้ประมาณสามถึงสี่เดือนคือเวลาพักผ่อนของเขา ช่วงเวลาแบบนั้นทำให้เขาไม่ต้องมาเครียดกับงาน เพราะครั้งที่ผ่านมามีสอนแทบทุกวัน ตารางงานของเขาจะเป็นเช่นนี้ การไม่ต้องเตรียมสอนจึงเป็นช่วงเวลาที่เขาผ่อนคลายมากที่สุด

“หัวโหมงละเหม็นมันเยอะเกินไป ถ้าจะสอนเราคนเดียวครูขอเป็นวันละห้าพันได้หรือเปล่า แต่ครูขอเอาเรื่องนี้กลับไปคิดก่อนนะ” เพราะการสอนนักเรียนตัวต่อตัวมันค่อนข้างพิเศษ และอีกอย่าง... เขาต้องสละเวลาที่จะได้พักผ่อนมาเตรียมสอน แม้จะอยากได้เงิน เพราะตอนนี้กำลังเก็บเงินเพื่อซื้อบ้านหลังใหม่ให้แม่ก็ตาม

“จริงนะครับ! ผมดีใจมากเลย!”

“แต่ครูยังไม่รับปากเรานะ”

“ผมจะรอนะครับ! ส่วนนี่คือเบอร์โทร. ติดต่อของผมนะ”

“...”

กุลยังไม่แน่ใจว่าเขาควรตอบตกลงกับเด็กคนนั้นดีหรือเปล่า ตั้งแต่คุยธุระกับเจ้าตัวจนกระทั่งไปรับประทานมื้อค่ำกับไกรตอนนี้กลับมาถึงบ้านและเข้านอนแล้วก็ยังเครียดเรื่องนี้ เกิดมาไม่เคยเจอใครให้ข้อเสนอด้วยเงินจำนวนมากขนาดนั้นมาก่อนเลย

พี่ชายของเด็กคนนั้นต้องรวยมากแน่ ๆ

แต่ถึงอย่างนั้นมันก็เยอะเกินไปสำหรับเขา...

แสงของดวงจันทร์สาดเข้ามากระทบเรือนร่างบาง คินนี่เป็นคินเดียนหงายและเขามักจะเปิดผ้า幔นทึงไว้ให้แสงจันทร์ส่องเข้ามา นอกจากมันจะดูสวยงามแล้วยังทำให้เขารู้สึกผ่อนคลาย แต่ถึงอย่างนั้นกุลกลับเอาแต่คิดถึงเรื่องดังกล่าวจนนอนไม่หลับอยู่ดี

เขาควรไปสอนเด็กคนนั้นไหม...

อีกอย่างที่ทำให้ตัดสินใจยากคือสีหน้าโคกเศร้าเหมือนกับลูกหมาของเจ้าตัว...

‘เคยเจอที่ไหนนะ’ เหตุใดถึงรู้สึกคุ้นหน้าเด็กคนนั้นมากขนาดนี้ เขาสอนเด็กมาก็เยอะ พบเจอใครต่อใครมาก็มาก หรือบางที่อาจจะไปคล้ายใบหน้าของเด็กนักเรียนในคลาสไหนสักคลาส

แต่เขาไม่เคยเป็นแบบนี้มาก่อนเลยนี่นา...

ก่อนหน้านี้กุลได้โทร. ไปปรึกษาเพื่อนอย่างไบतालแล้ว มีหรือ
 เจ้าตัวจะไม่สนับสนุนให้เขาสอน ส่วนแม่ของเขาบอกว่าเอาเท่าที่
 ร่างกายไหว สุดท้ายกุลก็ยังตัดสินใจไม่ได้อยู่ดี

เอายังไงดีนะ...

แต่เมื่อลองนึกถึงเงินที่กำลังเก็บเพื่อซื้อบ้านหลังใหญ่ให้แม่
 กุลกลับตัดสินใจได้ อย่างน้อยเอาช่วงเวลาที่ว่างจากงานหลักมาสอน
 พิเศษ ทั้งยังได้เงินเพิ่มก็ดีกว่าไม่ใช่หรือ เพราะอย่างไรตัวเองก็คง
 ไม่ได้พักผ่อนทั้งวันอยู่แล้ว

“พรุ่งนี้ค่อยติดต่อไปแล้วกัน...”

กุลไม่คิดว่าบ้านของเด็กที่ชื่อเล่นนั้นจะใหญ่อลังการ
 ขนาดนี้ ไม่แปลกที่เจ้าตัวจะให้ข้อเสนอด้วยเงินจำนวนมากแก่เขา
 บ้านปูนสองชั้นขนาดใหญ่โตมโหฬารราวกับคฤหาสน์ มันเหมือน
 บ้านในละครหลังข่าวที่กุลเคยดูกับแม่สมัยก่อน

เดินเข้ามาในตัวบ้านจะพบกับห้องโถงขนาดใหญ่ พื้นปูด้วย
 หินอ่อนสีขาวขัดเงา บนเพดานสูงประดับด้วยโคมไฟระย้าราคา
 น่าจะไม่ต่ำกว่าล้านห้อยลงมา ทุกมุมถูกตกแต่งอย่างหรูหราจนกุล
 เพลอมนองสำรวจด้วยสีหน้าแสนตื่นเต้น

ประตูรั้วหน้าบ้านนั้นใหญ่กว่าของบ้านเขาหลายเท่า อีกทั้ง
 ยังต้องขับรถเข้ามาจอดในโรงจอดรถ ส่วนด้านหน้าของตัวบ้านคือ
 ลานถนนขนาดกว้าง มีน้ำพุประดับอยู่ตรงกลาง รอบ ๆ ถนนที่เชื่อม
 ระหว่างประตูรั้วกับตัวบ้านคือสวนหย่อม

แค่นี้ก็รู้แล้วว่าเป็นบ้านของเศรษฐี...

ขณะนี้กุลกำลังนั่งคุยกับเลย์...

ร่างเล็กไม่ได้สำรวจบ้านของเด็กหนุ่มต่อ เมื่อเข้ามาในตัวบ้าน
 ที่เป็นห้องโถงกุลก็ตรงเข้าไปในส่วนของห้องรับแขกที่อยู่ฝั่งซ้ายทันที
 และทุกอย่างก็ยังคงถูกประดับตกแต่งอย่างสวยงามและหรูหรา

เฟอร์นิเจอร์ของที่นี่ดูมีราคาแพงทุกชิ้น แล้วไหนจะรถตู้คันสีดำดำ
ที่ไปรับเขาถึงบ้านอีก

กุลตกใจไม่ใช่หน่อยตอนเด็กหนุ่มบอกจะให้คนไปรับ...

แต่เมื่อออกมานอกบ้านกลับเห็นรถตู้คันสีดำจอดรออยู่แล้ว...

“สรุปฉันควรจะสอนตามนี้นะ สอนวันละสามถึงสี่ชั่วโมง แล้ว
แต่ว่าเราจะรับได้แค่ไหน โอเคไหมเอ่ย” เพราะจากที่ถามเด็กหนุ่ม
ดูแล้วเจ้าตัวก็ดูหัวไวไม่ใช่หน่อย พุดอะไรเข้าใจง่าย สงสัยอะไรก็ถาม
ตลอด นั่นทำให้กุลสบายใจ เพราะหากเด็กที่สอนอึดอัด เขาเองก็จะ
อึดอัดเช่นเดียวกัน

“โอครับ! เอ่อ... คือ... ผมขอเรียกครูว่าพี่ได้หรือเปล่าครับ”

“หือ... ได้สิ เรียกว่าพี่กุลก็ได้”

“ขอบคุณครับพี่กุล”

ได้ยินเช่นนั้นร่างเล็กจึงระบายยิ้มส่งไปให้ เด็กคนนี้ตัวสูงใหญ่
กว่าเขา อีกทั้งยังดูว่าเรียงอยู่ตลอดเวลา เจ้าตัวอยู่ในชุดกีฬา ส่วนเขา
สวมเสื้อยืดและกางเกงขายาวธรรมดา แต่ที่ทำให้กุลแปลกใจคือ
เหตุใดเด็กหนุ่มถึงทำตัวเป็นกันเองมากขนาดนี้ เลยไม่ได้ทำเหมือน
กับตัวเองรวยเลยสักนิด

“นั่นเอาเป็นว่าตกลงตามนี้นะ เรามีอะไรจะถามอีกหรือเปล่า”
ร่างเล็กเอ่ยพลางเก็บเอกสารต่าง ๆ เข้ากระเป๋าสะพายข้าง เขาไม่
อยากอยู่นานเพราะรู้สึกไม่ค่อยชินกับความหรูหราของบ้านหลัง
ใหญ่เช่นนี้ อีกอย่างคือมีธุระต้องไปทำต่อ เขานัดกับใครไว้เพราะ
เจ้าตัวชวนไปดูหนัง

“ไม่มีครับผม... แต่พี่จะกลับแล้วเหอครับ” เด็กหนุ่มเลิกคิ้ว
ถาม

“พอดีพี่มีธุระต่ออะ เพราะฉะนั้นถ้าเราไม่มีอะไรจะถามแล้ว
พี่ก็คงต้องขอตัวกลับก่อน” กุลค่อย ๆ ลูกขึ้นยืนสะพายกระเป๋า
สะพายข้าง มือถือกระเป๋าสะตางค์ของตัวเองไว้

“เดี๋ยวผมบอกคนขับ---”

“ไม่ต้อง ๗ รบกววนเรามามากแล้ว เดี่ยวพี่กลับบ้านเอง”

“แน่ใจนะครับ... แต่พี่ไม่ได้เอารถมานะ”

“แน่ใจ ๗ เดี่ยวพี่ไปหาเพื่อนต่อละ” กุลแค่ไม่ยากรบกววนใครก็เท่านั้น อีกอย่าง... เขาขับรถเป็นที่ไหนกัน

“เดี๋ยวผมเดินไปส่งครับ” เด็กหนุ่มเอ๋อแล้วเดินนำกุลออกไป ร่วงเล็กไม่ได้พูดอะไรนอกจากระบายยิ้มพลางเดินตามเด็กตัวสูงไปยังห้องโถงหลัก เมื่อเดินมาถึงประตูขนาดใหญ่ของบ้าน ดวงหน้าสวยจึงหันไปส่งยิ้มให้เด็กหนุ่ม

“เราส่งแค่ตรงนี้แหละ เดี่ยวพี่เดินไปที่รั้วเอง”

“เงินพรุ่งนี้ห้าโมงเจอกันที่นั่นะครับ”

“โอเคจ้ะไว้อะ---”

ปึก...

“อ๊ะ...” กุลที่กำลังบอกลาเด็กตัวสูงพร้อมกับหันหลังชนเข้ากับร่างของใครสักคน กระเป๋าตังค์ของเขาที่ไม่ได้เอาใส่กระเป๋าสะพายข้างจึงหล่นลงบนพื้น เห็นเช่นนั้นร่วงเล็กจึงรีบย่อตัวลงไปเก็บแต่มือของอีกคนกลับไวกว่า

กุลรีบลุกขึ้นพร้อมเงยหน้าขึ้นไปมอง เขากำลังจะเอ่ยคำว่าขอโทษเหมือนกับอีกฝ่าย แต่เมื่อทั้งสองสบตากันก็ชะงักกันไปทั้งคู่

“...” ความรู้สึกบางอย่างที่หลับไหลอยู่ในหัวใจดวงน้อยเริ่มตื่นขึ้นอีกครั้ง

อีกคนที่ชะงักไม่แพ้กันรีบเปลี่ยนสีหน้าเป็นเรียบนิ่ง แล้วยื่นกระเป๋าตังค์มาให้

“ชะ...ขอโทษ...” ร่วงเล็กเอ่ยเสียงสั่นพร้อมยื่นมือไปรับมาถือไว้

“อ้าวเฮีย*โถม*”

เสียงเอ่ยทักทายจากเลย์ดังขึ้น ทำให้กุลที่ได้ยินชื่อนั้นหัวใจ

ยิ่งไหวสั่นมากกว่าเดิม เมื่อเห็นดวงตาคมเอาแต่มองมาที่เขาจึงหลุบตาลงมองพื้น ก่อนจะขยับถอยห่างเล็กน้อย

“เฮียนี่ที่กูลนะ... ครูสอนพิเศษที่จะมาสอนเลขให้ผม ส่วนนี้เฮียโลมพี่ชายเลยเองครับ”

กูลหันไปมองใบหน้าของเด็กหนุ่มที่ยังร่าเริงเหมือนตอนแรก แต่ตอนนี้เขากลับทำตัวไม่ถูก สายตาของคนมาใหม่ทำให้รู้สึกหวั่นไหว

โลมทั้งตัวโตขึ้นและดูดีขึ้นมาก ๆ

เจ้าตัวทั้งคู่สุขุมทั้งคู่เป็นผู้ใหญ่...

“อ้อ...”

ร่างสูงขานรับเพียงแค่นั้นก่อนเดินผ่านเขาเข้าไปในบ้าน นั่นทำให้กูลต้องรีบหันหน้าไปทางอื่นเพื่อเหม้มปาก เสียงทุ้มที่ขานรับอย่างเย็นชาเมื่อครุ่นนี้ช่างไม่ต่างจากคมดาบที่มแทงหัวใจกูล สุดท้ายเขาก็ยังคงเป็นแค่อากาศธาตุในสายตาของผู้ชายคนนี้อยู่ดี

จะผ่านไปกี่ปีก็ยังคงเป็นได้แค่นั้น...

“อะไรของเขาณะ... พี่กูลอย่าถือสาเฮียเลยนะครับ หลัง ๆ มาเขาก็เป็นแบบนี้ตลอด บางครั้งผมก็อยากเข้าไปถามว่าเป็นอะไรเหมือนกันนะ แต่คนทั้งบ้านรู้ว่าไม่ถามจะดีกว่า”

“อ้อ... ฉันยังงี่ฟี่ขอตัวก่อนนะ”

“โอ้! เสียเวลาที่กูลแะเลย ฉันเจอกันนะครับ!”

“เจอกันครับ...” แม้จะตอบเด็กหนุ่มไปแบบนี้แต่กูลกลับไม่อยากกลับมาที่นี้อีก ฟากำลังคิดจะเล่นตลกอยู่หรือไง เหตุใดต้องเหยียงเขาให้กลับมาเจอผู้ชายคนเมื่อกี้

เขาไม่อยากเจอโลม...

ไม่อยากเจอเลยสักนิด...

3

“ยั่วโม่โม่”

ดอกพิกุลร่วงลงบนพื้นหญ้า กลีบสีน้ำตาลที่บ่งบอกได้ถึง ความชราของมันทำให้รู้ว่าไม่อาจทนแรงลมได้อีกต่อไป ต้นไม้ขนาดใหญ่สีน้ำตาลอมเทา ดอกและผลมีสรรพคุณต่างๆ มากมาย อีกทั้งยังออกดอกติดผลได้ตลอดทั้งปี

ในขณะที่เดียวกันก็มีเจ้าของดวงหน้าใส่กำลังนอนหนุนตัก ผู้เป็นแม่อยู่บนเก้าอี้หินอ่อน เจ้าของเรือนร่างเล็กที่มีชื่อไม่ต่างไปจากชื่อของต้นไม้ที่มีดอกส่งกลิ่นหอมนอนหลับตานิ่ง ไม่ยอมมพุดยอมจากกับผู้เป็นแม่

“เราเป็นอะไรกุล ทำไมแม่ถามอะไรก็ไม่ยอมตอบ ทำตัวเหมือน*กลั้วดอกพิกุลจะร่วง*อย่างนั้นแหละ”

เมื่อได้ยินผู้เป็นแม่ใช้สำนวนดังกล่าวกุลจึงลืมตาขึ้นมามอง เขาแม่ปาก อยากร้องให้แต่กลั้วจะถูกมองว่าเป็นเด็ก แม่อายุย่างยี่สิบเจ็ดปีแล้วแต่เขายังทำตัวอแงกับผู้เป็นแม่เสมอ

“กุลไม่ได้เป็นอะไรสักหน่อย แค่เหนื่อยๆ นะ” เอ๋ยพลางขยับตัวลุกขึ้นนั่ง

“แล้วเรามานอนทำอะไรตรงนี้ พี่จะมีดีแล้วทำไมไม่เข้าบ้าน”

“แม่เข้าไปก่อนเลย เดี่ยวกุลจะโทร. คุณเรื่องงานกับเพื่อนก่อน” แม่จะบอกไปแบบนี้แต่จริงๆ แล้วก็ไม่ได้จะโทร. หาใครแต่อย่างใด เพียงแค่อยากอยู่ตรงนี้คนเดียวสักพัก เพราะในหัวยังคงมีแต่ใบหน้าของผู้ชายคนนั้น

เขาไม่ออกไปสอนเด็กหนุ่มชื่อเลย์แล้ว...

เขาไม่ออกไปเจอหน้าพี่ชายของตัวเอง...

ก่อนหน้าเมื่อตอนเที่ยง หลังคุยธุระกับเลย์เสร็จเขาก็ชวนผู้ชายคนนั้น นั่นคือเหตุผลที่ทำให้ไม่ค่อยมีสมาธิมาจนถึงตอนนี้อย่างไรก็ตามกับใครก็เอาแต่ทำตัวเหม่อลอย จนบางครั้งก็แอบรู้สึกผิดที่ตัวเองไม่ได้สนใจคนที่ชวนไปเที่ยว

แต่เขาห้ามไม่ให้ตัวเองคิดไม่ได้...

กลับมาถึงบ้าน เมื่อเห็นผู้เป็นแม่นั่งเล่นใต้ต้นพิกุลข้างบ้านจึงรีบตรงเข้ามาหย่อนตัวลงนั่ง ก่อนจะเอนศีรษะลงไปนอนหนุนตักนุ่มนี้ไม่ใช่ครั้งแรกที่กุลทำเช่นนี้ และไม่ว่าจะผ่านไปอีกกี่ปีเขาก็ยังจะทำกุลผ่อนคลายเสมอเมื่อแม่ใช้ฝ่ามือลูบศีรษะ...

แต่ตอนนี้เขากลับทำให้แม่เป็นห่วง...

“มีอะไรบอกแม่นะกุล อย่าเก็บไว้คิดคนเดียว แล้ววันนี้สอนเป็นไงบ้าง เด็กคนนั้นตั้งใจเรียนหรือเปล่า” เธอเอ่ยถามด้วยสีหน้าเป็นห่วง แม่ส่วนมากหากมีอะไรกุลจะบอกเธอตลอดก็ตาม แต่เธอก็ไม่ชอบเห็นลูกชายทำหน้าที่เหมือนเก็บอะไรไว้คิดคนเดียวแบบนี้

“วันนี้ยังไม่เริ่มสอนเลย กุลแค่นี้ไปคุยด้วยเฉยๆ นะ น้องเขาเป็นคนตั้งใจเรียนและเหมือนจะหัวไวด้วย น่าจะไม่มีปัญหาอะไรหรอก” ร่างเล็กเอ่ยก่อนจะหันไปมองต้นพิกุล ประโยคหลังที่ว่าน่าจะไม่มีปัญหาอะไรกลับพูดเสียงแผ่วลง

มันก็ใช้ที่น่าจะไม่มีปัญหาอะไรกับเลย์...

แต่กับอีกคนที่เขาไม่ออกไปเจอนานนี้...

“แบบนั้นก็คิดแล้วไม่ใช่หรือไง แล้วทำไมเราถึงทำหน้าที่เหมือนมีอะไรให้คิด”

“ไม่มีอะไรจริง ๆ นะแม่ กุลแค่เหนื่อยนิดหน่อย ถ้ามีปัญหาอะไรจริง ๆ กุลจะรีบบอกเลย อีกอย่าง... ถ้าได้กินกับข้าวฝีมือแม่น่าจะหายเหนื่อยแน่ ๆ เลย!” ร่วงเล็กพยายามเอ่ยด้วยน้ำเสียงร่าเริง พลางคว้าแขนผู้เป็นแม่มาถอด

“จริง ๆ เลยลูกคนนี่ ทำตัวเหมือนเด็กตลอดเลยเราเนี่ย” แม่เธอจะบ่นแบบนั้นแต่กลับรู้สึกเอ็นดูลูกชายอยู่เสมอ สุดท้ายคนเป็นแม่มีหรือจะปล่อยให้ลูกชายตัวเองหิว เธอเองก็พร้อมทำทุกวิถีทางให้ลูกรู้สึกดีขึ้น

“กุลเป็นผู้ใหญ่แล้วนะ คนที่ยังไม่โตคือไอ้เจ้ากานต์เหอะ” กุลไป๋ไปที่น้องชาย แม้จริง ๆ แล้วกานต์จะดูมีความเป็นผู้ใหญ่มากกว่า เขาก็ตาม รายนั้นเป็นคนนิ่ง ๆ ไม่สูงส่งกับใคร กานต์รักเขามาก แม้จะรู้ว่าเขาเป็นเกย์ แต่เจ้าตัวกับแม่ก็พร้อมให้การสนับสนุน

เพราะโลกมันเปลี่ยนแปลงไปแล้ว...

กุลรู้สึกขอบคุณที่ทัศนคติของมนุษย์เปลี่ยนไปด้วย...

เขาไม่รู้เหตุผลของตัวเองว่าทำไมตอนนั้นถึงอยากสารภาพ เขาเคยบอกแม่กับน้องชายไปว่าตัวเองไม่ได้สนใจผู้หญิง แต่ต่อให้บอกไปเขาก็ไม่คิดจะมีใครอยู่ดี

อย่างน้อยก็เพื่อความสบายใจ...

น้องชายเขาชื่อกานต์ ตอนนี้อยู่ปีสามคณะบริหาร กานต์ทั้งตัวโตและสูงกว่ากุลค่อนข้างมาก เจ้าตัวได้ผู้เป็นพ่อมาเยอะ ส่วนกุลนั้นได้แม่ กุลไม่อยากจะบอกว่าน้องชายของเขานั้นหน้าตาดี และที่สำคัญคือยังโสด

อีกทั้งกานต์ยังเรียนเก่งมาก ๆ ด้วย!

“โทษน้องไปได้ ปล่อยแขนแม่ได้แล้ว เดี่ยวไม่ได้กินของอร่อยนะ”

ได้ยินเช่นนั้นกุลจึงรีบพลละมือออก ร่างเล็กระบายยิ้มให้ผู้เป็นแม่ที่ค่อย ๆ ลูกขึ้นเดินเข้าไปในบ้าน แต่ก็ไม่วายหันมาบอกเขาให้รีบตามเข้ามา

“เฮ้อ...” เมื่อเห็นแม่เข้าไปในบ้านแล้วกุลจึงถอนหายใจออกมาเบา ๆ เขาไม่อยากมีความลับต่อผู้เป็นแม่เลยสักนิด แต่นี่คือเรื่องส่วนตัวของเขา อีกอย่าง... ในเมื่ออีกคนทำเป็นเหมือนไม่รู้จักกันแล้วทำไมเขาต้องใส่ใจด้วย

แค่ทำเป็นเหมือนไม่เคยรู้จักก็พอแล้ว...

เมื่อเกือบสิบปีที่ผ่านมาตอนที่เขากับโลมยังเป็นเพื่อนกัน เขาไม่ค่อยรู้เรื่องครอบครัวของเจ้าตัว รู้แค่ที่โลมมีพี่น้องแต่ไม่รู้ว่ามีกี่คน ชื่ออะไรบ้าง ฐานะทางบ้านของเจ้าตัวค่อนข้างดี แต่ก็ไม่เคยคิดว่าจะมีบ้านหลังใหญ่โตขนาดนั้น

จะว่าไปแล้วเขาก็ไม่ได้รู้จักผู้ชายคนนั้นดีเลยสักนิด...

ยิ่งคิดแบบนี้ก็กลับยิ่งรู้สึกเจ็บที่หัวใจ...

โลมเป็นเพื่อนสนิทที่แสนดีกับเขามาตลอดสองปี ตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่ จนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้า แต่แล้วการสารภาพรักของเขาในปีสุดท้ายของการเรียนกลับทำให้ทุกอย่างเปลี่ยนไป มันเปลี่ยนไปจนมาถึงตอนนี้...

ก่อนเรียนจบโลมจะทรมานเหมือนเขาหรือเปล่า...

ภาพดวงตาคมคู่นั้นที่มองมายังตราตรึงอยู่ในหัว โลมดูดีขึ้นมาก ๆ เจ้าตัวดูโตเป็นผู้ใหญ่มากกว่าผู้ชายในวัยเดียวกัน หรือเป็นเพราะกุลเอามาเปรียบเทียบกับตัวเอง

กุลไม่เคยใจสั้นกับผู้ชายคนไหนมาตลอดเกือบสิบปี...

แต่เมื่อวานนี้กลับรับรู้ได้ถึงอาการนั้นอีกครั้ง...

ดอกพิกุลอีกหนึ่งดอกร่วงลงมากกระทบศีรษะเล็ก กุลที่เอาแต่นั่งมองจอโทรศัพท์จึงหยิบมันมาดู กลีบเหี่ยว ๆ สีน้ำตาลของมันทำให้เขาย้อนมองตัวเอง ตอนนี้หัวใจของเขาก็แทบไม่ได้ต่างไปจาก

ดอกพิกุลดอกนี้เลยสักนิด

แต่ที่มันดีก็ว่าเขาคือดอกไม้ในมือนั้นมีกลิ่นหอม...

เขาที่ชื่อกุลจะมีกลิ่นหอมเหมือนดอกไม้ได้อย่างไร...

พร้อมกับแม่ตั้งชื่อเล่นให้เขาว่า ‘กุล’ เหตุผลง่าย ๆ เพราะมีต้นพิกุลอยู่ในบ้าน แต่อีกเหตุผลหนึ่งคือทั้งสองอยากมีลูกสาวและตั้งใจจะให้ชื่อว่าพิกุล เพราะฉะนั้นเมื่อเขาเกิดมาจึงตั้งชื่อให้ว่า ‘กุล’ แทน แต่มันก็ไม่ได้เป็นปัญหาอะไรเพราะเขารักชื่อนี้

กุลมีชื่อจริงว่า ‘เกียรติกุล’ หากสองคำนี้ไปอยู่ในส่วนของนามสกุลก็คงหมายความว่า ‘วงศ์ตระกูลอันทรงเกียรติ’ แต่เนื่องจากเป็นชื่อจริงของเขาจึงแปลว่า ‘ดอกพิกุลอันทรงเกียรติ’ แม่เคยบอกเขาแบบนี้ อีกทั้งผู้เป็นพ่อยังบอกว่าดอกพิกุลนั้นมีกลิ่นหอม เพราะฉะนั้นใคร ๆ ต่างก็ต้องหลงรักเขา

แต่กุลกลับไม่อาจคิดเช่นนั้นได้...

ถ้าเป็นเช่นนั้นแล้วทำไมเขาถึงเจ็บปวดกับรักแรก...

ในขณะที่กำลังคิดอะไรไปต่าง ๆ นานาก็มีสายเรียกเข้าจากโทรศัพท์ ร่างเล็กขมวดคิ้วเล็กน้อยเมื่อเห็นเป็นสายจากใคร แต่เมื่อคิดได้ว่าตัวเองควรจะพูดอะไรจึงรีบกดรับ

“ฮัลโลไกร”

[สวัสดีครับกุล ไกรโทร. มารบกวนกุลหรือเปล่า]

“ไม่ ๆ เราว่าง... ไกรเราขอโทษที่วันนี้ทำตัวแปลก ๆ นะ พอดีมีเรื่องไม่สบายใจนิดหน่อยนะ แต่ตอนนี้โอเคขึ้นแล้ว ก่อนหน้านี้เลยทำให้ไกรไม่สนุกไปด้วยเลย” เขาเกรงใจไกรค่อนข้างมาก เพราะนอกจากเจ้าตัวจะเป็นคนออกเงินให้ทุกอย่างแล้ว ยังอาสาขับรถมาส่งที่บ้านด้วย

[ไกรสนุกนะ ไกรบอกว่าไกรไม่สนุก แต่ที่ไกรโทร. มากก็เพราะเป็นห่วงกุล ถ้ากุลมีปัญหาอะไรไม่สบายใจสามารถคุยกับไกรได้เสมอเลยนะครับ]

“ขอบคุณใครมาก ๆ นะ เราไม่เป็นอะไรแล้วจริง ๆ” ทำไมเขาจะไม่เป็นอะไร เพราะตอนนี้ก็มีเรื่องให้ไม่สบายใจอยู่ในอก แต่กุลแค่ไม่อยากรู้สึกผิดมาให้ใครต้องมาห่วง แค่มแม่คนเดียวเขาก็รู้สึกผิดจะแย่อยู่แล้ว

ปัญหาไร้สาระแบบนี้...

เขาคงจะจัดการด้วยตัวเอง...

[อ้อ ครับ... นั่นถ้ากุลโอเคขึ้นแล้วใครก็คงไม่มี---]

“เดี่ยวใคร...” อยู่ดี ๆ กลับรู้สึกเหมือนไม่อยากรู้สึกผิดให้ใครรีบตัดสาย เจ้าตัวอูตส์หิโระ. มาถามด้วยความเป็นห่วง เขาก็อยากจะชวนคุยอีกสักหน่อย อาจเพราะความเกรงใจก็ว่าได้

[ครับ?]

“ใครกลับบ้านแล้วใช่ไหม” ก่อนหน้านี้ใครก็ขับรถมาส่งเขาถึงบ้าน แต่ไม่รู้ว่าเจ้าตัวจะตรงกลับบ้านเลยหรือเปล่า เพราะเห็นว่าเขาจะไปรับน้องสาวต่อ

[กลับถึงนานแล้วครับ แล้วตอนนี้กุลทำอะไรอยู่เหรอ]

“เราแค่นั่งเล่นนะ เดี่ยวอีกสักพักก็จะไปช่วยแม่ทำอาหารแล้ว”

[เฮ้ย กุลทำอาหารเป็นด้วยเหรอครับ]

ปลายสายรีบเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงแปลกใจ เพราะตั้งแต่รู้จักกันมาใครไม่เคยเห็นเพื่อนร่วมงานตัวเล็กทำอาหารเลยสักครั้ง ทั้งที่ในสำนักงานก็มีห้องครัว

“พอทำได้บ้าง แต่เราทำสู้แม่ไม่ได้หรอก ถ้ามีเวลาเดียวเราจะให้แม่ทำอาหารให้ จะได้เอาไปฝากที่ออฟฟิศนะ” เขาทำอาหารเป็นเพราะชอบช่วยแม่ทำ แต่ก็ไม่ได้ทำได้ถึงขั้นดีมาก ๆ เพราะอาหารบางอย่างที่ต้องใช้ฝีมือจริง ๆ กุลยังทำไม่เป็น

[เฮ้ย จริงเหรอครับ! แต่ใครอยากลองชิมฝีมือกุลด้วยนี่นา...]

“ฮ่า ๆ ๆ เรากลับไปคิดหวังนะสิ! แต่ถ้าได้ทำแล้วจะเอาไปให้

ชิมนะ” เขาไม่อยากให้ใครคาดหวังว่าจะได้รับประทานอาหารรสชาติแสนดีเลิศจากเขา เพราะกลัวใครจะผิดหวัง

[เย้! ขอขอบคุณนะครับ! ใครไม่ได้คาดหวังแต่จะเฝ้ารอนะ!]

“ใครหิวข้าวใช่ไหมตอนนี้ ไปกินข้าวเลยนะ!”

[ฮ่า ๆ ๆ เปล่านะครับ แค่อยากลองชิมฝีมือลูกสักครั้งเอง]

“พอเลยนะ! แล้วนี่...”

กุลเอาแต่คุยโทรศัพท์กับใครเพลินจนตอนนี้ท้องฟ้าเริ่มมืดขึ้นเรื่อย ๆ แล้ว ผู้เป็นแม่ที่จะเดินออกมาเรียกเห็นลูกนั่งคุยลับหัวเราะกับปลายสายก็ส่ายหน้าไปมา

อย่างน้อยลูกชายก็ไม่เครียดแล้ว...

เธอคิดเช่นนั้น...

ในวันถัดมา กุลที่กังวลเพราะต้องกลับเข้าไปในบ้านหลังนั้นอีกครั้งกลับไม่ได้รู้สึกอึดอัดอย่างที่คิด อาจด้วยความที่เดินเข้ามาก็เจอแค่คนงานในบ้านและเลย์ที่รออยู่ ส่วนคนที่เขายังไม่อยากจะเจอหน้าไม่รู้ไปไหน กุลจึงได้แต่ขอบคุณพระเจ้าที่ไม่ต้องเจอเจ้าตัวจนกระทั่งตอนนี้เวลาก็เลยผ่านไปจนสองทุ่มกว่าแล้ว

“ตรงนี้เราเข้าใจแล้วใช่ไหมเอ่ย”

“เข้าใจหมดแล้วครับ”

“งั้นพี่จะให้แบบฝึกหัดไว้ทำนะ เพราะวันนี้เราเข้าใจเยอะแล้วเลยน่าจะต้องพอแค่นี้” กุลเริ่มสอนเลย์ตั้งแต่ห้าโมงเย็นจนตอนนี้สองทุ่มกว่า เด็กหนุ่มตรงหน้าก็ยังไร้แววว่าจะเหนื่อย ทั้งยังตั้งใจฟังเป็นพิเศษอีกต่างหาก

ทั้งสองนั่งอยู่ที่โต๊ะซึ่งจัดไว้สำหรับนั่งเล่นด้านหลังบ้าน ช่าง ๆ คือสระว่ายน้ำขนาดกว้างที่ถูกปูพื้นด้วยสีน้ำเงิน ไม่ว่าจะมองไปทางไหนก็สวยงามไปหมด ทุกส่วนยังคงถูกประดับตกแต่งอย่างสวยงามไม่แพ้ด้านหน้า

ในส่วนของหลังบ้านนี้มีทั้งสระว่ายน้ำและฟิตเนสส่วนตัว นอกจากนั้นยังมีสวนดอกไม้ขนาดเล็กที่ดอกไม้ถูกปลูกไว้เป็นหย่อม ๆ แสงไฟที่เปิดขึ้นรอบ ๆ บ้านก็สวยงามไม่ใช่น้อย

“พี่กุลครับ... เลย์ชอบคุณที่ให้คำปรึกษาเรื่องเพื่อนนะครับ”

“หือ...” ได้ยินเช่นนั้นดวงหน้าใสจึงงยขึ้นเล็กน้อย

“เลยไม่คิดว่าพี่กุลจะให้คำปรึกษาได้เก่งพอ ๆ กับสอนหนังสือเลย”

“ไม่ขนาดนั้นหรอก อาจเพราะพี่ชอบรับฟังปัญหาของเพื่อน ๆ ด้วยมั้ง” เขาเป็นคนที่ชอบรับฟังปัญหาของเพื่อน ๆ และแม้บางครั้งจะให้คำปรึกษาได้ไม่มาก แต่กุลก็จะอยู่ตรงนั้นเพื่อทำให้เพื่อนรู้สึกไม่โดดเดี่ยว

ก่อนหน้านี้อยู่ได้ปรึกษากุลเรื่องเพื่อนในกลุ่มที่มีปัญหากัน ครูสอนพิเศษหนุ่มจึงได้ให้คำปรึกษาไป เพราะช่วงเรียนมหาวิทยาลัย กุลเองก็เคยมีปัญหาล้าย ๆ กัน การรีบเข้าไปคุยเพื่อปรับความเข้าใจคือสิ่งที่ควรทำมากที่สุด ยิ่งปล่อยไว้นานจะยิ่งแก้ไขได้ยากขึ้นเรื่อย ๆ อีกอย่าง... หากไม่รีบเคลียร์จะยิ่งทำให้บรรยากาศในกลุ่มอึดอัด

นั่นคือความรู้สึกที่กุลเกลียดที่สุด...

เขาไม่ชอบความรู้สึกอึดอัด...

“แต่ขอบคุณจริง ๆ นะครับ พຽງนี้เลยจะรีบไปคุยกับเพื่อนเลย”

“ดีมาก... ปรับความเข้าใจกันได้เร็วแค่ไหนก็จะดีไม่อึดอัดเร็วขึ้นเท่านั้น”

“รับทราบครับ!” เด็กหนุ่มระบายยิ้มส่งมาให้อีกครั้ง เลย์ดีใจ เพราะเขายังไม่สามารถคุยกับคนที่บ้านได้ในตอนนี้ แม้ปกติจะชอบถามผู้เป็นพี่ชาย แต่ช่วงนี้เจ้าตัวกลับดูเงียบผิดปกติจนเขาไม่กล้าคุยด้วย ส่วนพ่อแม่ตอนนี้อยู่ต่างประเทศ พี่สาวทั้งสองของเขาก็เรียน

อยู่ต่างประเทศเช่นเดียวกัน

ในบ้านจึงเหลือเพียงแค่เขากับพี่ชาย...

เด็กหนุ่มอยู่ในชุดนักเรียนกางเกงสีน้ำเงิน เอาเสื้อออกนอกกางเกงเนื่องจากเลิกเรียนแล้ว เมื่อกลับถึงบ้านเลยก็ตั้งหน้าตั้งตารอคุณครูสอนพิเศษที่นัดไว้ เพื่อน ๆ อาจคิดว่าที่เขาต้องกลับบ้านเร็วเพราะมีเรียนพิเศษ แต่จริง ๆ แล้วเป็นเพราะเลยอยากเจอหน้าครูสอนพิเศษต่างหาก

ครูพี่กุลจะรู้ไหมว่าตัวเองนั้นน่ารักมากแค่ไหน...

เขามองได้ไม่เคยเบื่อเลยสักนิด...

เลยยังคงเอาแต่นั่งมองคุณครูที่กำลังเปิดหนังสือ คนตัวเล็กสวมเสื้อยืดสีดำขนาดใหญ่กว่าตัวเล็กน้อย ท่อนล่างคือกางเกงขายาวสีครีม มันคือชุดธรรมดาแต่กลับทำให้คุณครูน่ารักเป็นพิเศษ ใบหน้าสวยแสนมีเสน่ห์ตรงหน้าทำให้เลยเผลอนั่งมองตาไม่กะพริบ หากเป็นไปได้เขาก็อยากจะนั่งมองแบบนี้ทุก ๆ วัน

ใครจะไปคิดว่าในคลิปสอนที่ว่ามีเสน่ห์แล้ว...

ครูพี่กุลตัวจริงจะน่ามองมากกว่าเป็นร้อยเท่าเสียอีก...

“งานที่บ้านที่พี่จะให้คือสืบข้อนี้นะ ระดับเราคงไม่เยอะไปไหนใหม่เอ๋ย” สักพักกุลก็เลื่อนหนังสือไปให้เด็กหนุ่มตรงหน้าดู เขาคิดว่าระดับเลย สืบข้อนี้คงไม่มีปัญหาอะไร เพราะจากที่ได้สอนมาตั้งแต่ห้าโมงเย็นเด็กหนุ่มก็เข้าใจและตอบได้ทุกครั้ง

“หุ้ ๆ ครับ! เดี่ยวคืนนี้เลยจะจัดการให้เสร็จเลย”

ท่าทางของเด็กหนุ่มช่างไม่ต่างจากลูกหมา ยิ่งเห็นกุลยิ่งรู้สึกเอ็นดู ร่างเล็กกระบายยิ้มให้เลยเล็กน้อยก่อนจะทำเป็นหันไปเก็บเอกสารที่วางอยู่บนโต๊ะ แต่จริง ๆ คือเขากำลังเชื่อกว่าตัวเองสอนเลยครบถ้วนหรือยัง

“เออ เลยสัมภาษณ์เลย พี่กุลเป็นเพื่อนกับเฮียโลมใหม่ไหมครับ”
กิก...

“...” หัวคิดสวยขมวดเข้าหากันทันทีที่ได้ยินประโยคคำถามนั้น เหตุใดเด็กตรงหน้าถึงรู้ว่าเขากับผู้ชายคนนั้นเป็นเพื่อนกัน ถ้าจะพูดให้ถูกต้องคือเพื่อนเก่าต่างหาก หรือบางทีเจ้าตัวอาจจะไม่นับเขาเป็นเพื่อนเลยก็ได้

“เมื่อวานเฮียมาถามเลยนะว่าทำไมถึงเลือกพี่กุลเป็นครูสอนพิเศษ แล้วก็บอกว่าเคยเรียนด้วยกันอะไรประมาณนี้แหละ”

เลยอธิบายราวกับไม่ได้คิดอะไร พลังดูแบบฝึกหัดที่ได้รับ ในขณะที่ครูสอนพิเศษกลับเริ่มใจสั้น

“นานมาแล้วนะ น่าจะเกือบสิบปีแล้ว” กุลพยายามตอบให้เป็นปกติมากที่สุด ทั้ง ๆ ที่ตอนนี้เริ่มรู้สึกประหม่าขึ้นมานิด ๆ เพียงแค่พูดเรื่องของอีกคนในบ้านของเจ้าตัวกุลก็รู้สึกหวนใจ

เขาไม่อยากจะให้เลยจับได้ว่าตัวเองเริ่มทำตัวแปลก ๆ

แค่เมื่อวานทำให้แม่กับไกรเป็นห่วงกุลก็รู้สึกผิดมากพอแล้ว...

“โห... ตอนนั้นเลยยังเรียนประถมอยู่เลยนะ”

“อือ... คงงั้นแหละ” กุลตอบพลังเก็บของใส่กระเป๋าสะพายข้าง เขาควรกลับบ้านได้แล้ว เพราะถ้าหากยังอยู่นานโอกาสที่จะได้เจอผู้ชายคนนั้นก็ยิ่งมากขึ้นไปด้วย กุลไม่อยากจะทำผิดอีกแล้ว

“แต่ทำไมเฮียโลมถึงไม่เคยบอกเลยนะว่ามีเพื่อนสุดยออดขนาดนี้ ถ้าเป็นเลยคงบอกน้องชายตัวเองแล้วว่ามีเพื่อนเป็นครูสอนพิเศษระดับประเทศ สุดยออดจะตาย!” เด็กหนุ่มเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง แต่คนฟังกลับบออยากเหม้มปาก

จะเพราะอะไรหากไม่ใช่เพราะเขาไม่สำคัญ...

กุลนึกภาพที่ผู้ชายคนนั้นกำลังพูดถึงเขาให้คนอื่นฟังไม่ออก เพราะว่ามันคงเป็นไปได้เลยที่โลมจะมีเขาอยู่ในหัว อีกอย่าง... เจ้าตัวคงจะไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่ามีครูสอนพิเศษชื่อว่ากุลในประเทศนี้

“ระดับประเทศเลยเหรอ... เราก็พูดเกินไป”

“ใคร ๆ ก็รู้จักครูพี่กุลนะ! เลยติดตามมานาน จนในที่สุดก็ได้”

เจอตัวเป็น ๆ เลย์ดีใจมากเลยนะครับ” ดวงหน้าหล่อเงยขึ้นเอ่ยด้วย
สีหน้าจริงจังอีกครั้ง

กุลทำได้เพียงระบายยิ้มพลางส่ายหน้าให้แก่ท่าทางน่าเอ็นดู
ของเด็กตัวสูง แม้ในใจจะยังกังวลเรื่องของอีกคนก็ตาม

อยู่กับปัจจุบันให้ได้...

กุลบอกตัวเองแบบนั้น...

ก่อนมาที่นี่เขาได้บอกตัวเองแล้วว่าต้องพยายามทำตัวให้เป็น
ปกติมากที่สุด ในเมื่ออีกคนยังทำเหมือนไม่รู้จักรักกัน เพราะฉะนั้นเขา
ก็ควรทำแบบนั้น ไม่มีเหตุผลที่เขาต้องเดินไปถามเจ้าตัวว่าจำกันได้
หรือเปล่า

ไม่มีประโยชน์เลยสักนิด...

เขามันก็แค่เพื่อนคนหนึ่งที่ถูกลืม...

เมื่อเก็บของเสร็จแล้วกุลก็ยังคงนั่งฟังเด็กตัวสูงเล่าเรื่องอะไร
ต่าง ๆ ให้ฟังตามประสา เลย์เป็นเด็กที่อธยาศัยค่อนข้างดีและคุยเก่ง
ทั้ง ๆ ที่ฟังเจอกันไม่นาน แต่เด็กหนุ่มกลับทำให้กุลรู้สึกสนิทสนม
มากขนาดนี้

ต่างกับพี่ชายของเจ้าตัวอย่างลิบลับ...

“พี่กุลอยู่เฉย ๆ นะครับ มีอะไรติดที่ผมก็ไม่รู้”

“หือ...” เจ้าของดวงหน้าใสเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อยเมื่อได้ยิน แต่
ยังไม่ได้ถามอะไรเลยก็ขยับเข้ามานั่งใกล้ ๆ แล้วยกมือขึ้นมาหยิบ
อะไรบางอย่างออกจากศีรษะเขา แต่การที่เด็กหนุ่มเข้ามาใกล้จน
ใบหน้าอยู่ห่างกันไม่ถึงคืบเช่นนี้ทำให้กุลชะงัก

“ชนนกมาจากไหนนะ ทำไม---

“เลย์...”

ก็ก...

“อ้าวเฮีย สวัสดิ์ครับ”

กุลนิ่งไปทันทีเมื่อได้ยินเสียงเรียกนั้น ดวงหน้าสริบหันไปมอง

เจ้าของเสียงทุ้ม แต่เขากลับสบกับดวงตาคมคุ้มนั้นพอดี โลมในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาวมัดชายในทางเกกสแล็กส์สีดำกำลังมองเขาด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง เมื่อเห็นเช่นนั้นริมฝีปากบางจึงเฝ้มเข้าหากันโดยอัตโนมัติ

ทำไมถึงชวยแบบนี้ละ...

กุกทำได้แค่บ่นในใจ...

“...” ดวงหน้าสวยริบหันกลับมาทำเป็นดูเวลาในโทรศัพท์ เขาพยายามทำเป็นเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นทั้ง ๆ ที่หัวใจนั้นไหวสั่นราวกับจะระเบิด ยิ่งรู้สึกแบบนี้ยิ่งนึกโมโหตัวเอง

เขาควรออกไปให้เร็วกว่านี้...

เขาไม่น่าอยู่นานจนอีกคนกลับมาเลย...

แต่เหนือสิ่งอื่นใดคือกุกกลับยังคงอึ้งกับความสูงของผู้ชายคนนี้ เมื่อก่อนโลมไม่ได้ตัวสูงเท่านี้ อีกทั้งตอนนี้ยังตัวโตและดูสุขุมเสียจนคนมองใจสั่น แต่ดวงตาแสนเรียบนิ่งที่มองเขาเมื่อครู่ นั้นช่างน่ากลัวเหลือเกิน

“เรียนเสรีจยัง”

“เพิ่งเสรีจเลยครับ”

“เสรีจแล้วก็ไปกินข้าว จะได้อาบน้ำทำการบ้าน หัดนอนเร็ว ๆ ให้ได้สักวัน”

เมื่อถูกพี่ชายเอ็ดเลย์จึงแสดงสีหน้าหมดสนุก แต่ถึงอย่างนั้นเด็กหนุ่มก็รีบรวบเก็บเอกสารมาถือไว้

ขณะเดียวกันร่างเล็กที่เอาจึงเย็บก็รีบลุกขึ้นยืนสะพายกระเป๋า

“เลย์จั้นเดี่ยวพี่ขอตัวกลับ---

“อยู่คุยกันก่อนสิครับครูพี่กุก”

“...” ประโยคจากคนมาใหม่ทำให้หัวใจดวงน้อยไหวสั่นมากกว่าเดิม คิ้วสวยขมวดเข้าหากันพลางหันไปมองหน้าคนพูด ชายหนุ่มที่แสดงสีหน้าเรียบนิ่งเมื่อครู่นี้กลับระบายยิ้มให้เขาราวกับกำลังคิด

อะไรอยู่ในใจ

ช่างเป็นรอยยิ้มที่ไม่น่าไว้วางใจเสียเหลือเกิน...

โลกคิดจะคุยอะไรกับเขากันแน่...

“เสียขอความเป็นส่วนตัวหน่อยสิเลย พอดีไม่ได้คุยกับกุลมานานนะ” ยิ่งได้ยินผู้ชายตรงหน้าเรียกชื่อร่างเล็กยิ่งต้องหันหน้าไปทางอื่นเพื่อแหม่มปาก ก็ปีมาแล้วที่ไม่ได้ยินเจ้าตัวเอ๋ยชื่อเขา ก็ปีมาแล้วที่ไม่ได้ยินน้ำเสียงแบบนั้น

แต่ทำไมกุลกลับยังจำได้ขึ้นใจ...

เขาจำน้ำเสียงของผู้ชายคนนี้ได้ขึ้นใจ...

“โอเคครับ... งั้นเจอกันนะครับพี่กุล สวัสดิ์ครับ!”

ร่างเล็กรีบยกมือขึ้นรับไหว้เด็กหนุ่มที่หันหลังเดินเข้าไปในบ้าน ปล່อยให้เขายื่นทำตัวไม่ถูกอยู่กับชายตัวสูงอีกคน กุลพยายามทำให้ตัวเองผ่อนคลายโดยการสูดหายใจเข้าไปในปอด

ทุกอย่างต้องผ่านไปได้ด้วยดี...

กุลบอกตัวเองเช่นนั้น...

สักพักโลกก็เดินตรงมานั่งลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม ร่างสูงหย่อนตัวลงนั่งแล้วตัวดิขาทั้งสองข้างขึ้นพาดเก้าอี้อีกตัว ทำเหมือนตัวเองนั้นใหญ่โตไร้ซึ่งความกลัวต่อใคร อีกทั้งยังหยิบบุหรี่ยื่นมาสูบอย่างสบายใจ ทั้ง ๆ ที่กุลนั้นอึดอัดแทบจะตายอยู่แล้ว

“ทำไมกุล... พอกลายเป็นครูแล้วเลยต้องรอให้กูเชิญนั่งก่อนหรือ”

“...” ประโยคหยาบคายนั้นทำให้กุลแหม่มปากแน่นกว่าเดิม แต่กระนั้นเขาก็ยังยอมนั่งลง ดวงตากลมมองหน้าผู้ชายตรงหน้าที่เอาแต่ฟันควันสีขาวออกมาไม่หยุด มันจะไม่อะไรเลยหากโลกไม่พ่นมาทางเขาราวกับจิงโจ้ กุลไม่ชอบกลิ่นบุหรี่ยื่นมาทั้งเหม็นและทำให้เสียสุขภาพ

ทำไมโลกถึงไม่เกรงใจเขาเลย...

“ครูพี่กุล... เหวอวะ”

“...”

“หึ ๆ...”

เสียงหัวเราะแบบนั้นทำให้ร่างเล็กรู้สึกไม่ชอบใจเอาเสียเลย
ทำไมโลมถึงแสดงสีหน้าราวกับเหยียดหยามเขาเช่นนั้น หรือเพราะ
เขามีฐานะที่ด้อยกว่าเลยคิดข่ม แล้วไหนจะการสูบบุหรี่ที่ไร้ซึ่งความ
เกรงใจต่อเขาที่เป็นแขก เกิดมากุลยังไม่เคยเจอใครเสียมารยาทใส่
เขาเลยสักครั้ง

โลมคิดว่าตัวเองเป็นใครกันแน่...

มีบ้านระดับเศรษฐีแต่กลับไร้มารยาท!

“มันเหม็นนะโลม”

“เหม็นด้วยเหวอวะ...” เอ่ยถามพร้อมโยนบุหรี่ทิ้งลงบนพื้น
โลมหันไปมองคนตัวเล็กพร้อมกับพ่นควันบุหรี่ครั้งสุดท้ายใส่กุล

ร่างเล็กเขาแต่กัดฟันกรอด มองหน้าโลมตาไม่กะพริบ หาก
ลุกขึ้นไปตบได้คงทำไปนานแล้ว

นิสัยแบบนี้โลมไปได้จากที่ไหนมา...

กาลเวลาทำให้เจ้าตัวเปลี่ยนไปขนาดนี้เลยหรือ...

“...”

“พอไม่ได้กู... มึงก็คิดจะเอาน้องกูแทนสินะ”

“...” ประโยคนั้นทำให้กุลชะงักพร้อมขมวดคิ้วด้วยความงง

“ทำไมมึงถึงร้านขนาดนี้วะ...”

นอกจากสายตาและรอยยิ้มแฉะที่แสดงถึงความเหยียดหยาม
โลมยังพ่นคำด่าคำนั้นใส่จนกุลรู้สึกเจ็บที่ทรวงอก ทั้ง ๆ ที่เขาไม่ใช่
คนแบบนั้นเลยสักนิด ความเจ็บปวดที่ได้รับทำให้ความโมโหเริ่ม
ก่อตัวขึ้น

ทำไมโลมถึงปากร้ายขนาดนี้...

เจ้าตัวคงเกลียดเขามากเลยสินะ...

“ถ้าจะชวนให้อยู่ฟังเรื่องไร้สาระแบบนี้ก็ขอกลับนะ” ร่างเล็กเอ่ยพร้อมกับลุกขึ้นยืน สองขาเรียวยาวก้าวยาว ๆ เพื่อจะเดินออกไป แต่ประโยคถัดมาจากเจ้าของบ้านกลับทำให้กุลต้องหยุดชะงัก

“จะรีบไปไหน... ไม่อยากคุยกับคนที่มึงรักก่อนหรือวะ”
กิก...

“...” กุลไม่ได้หันไปมองผู้ชายที่นั่งอยู่ข้างหลัง แต่ประโยคนั้นทำให้เขารู้สึกอ่อนแอ เขาอ่อนไหวต่อประโยคนั้นมากเป็นพิเศษ สุดท้ายก็ทำได้เพียงแค่มั้มปาก แต่ที่ทำให้เขาเจ็บมากที่สุดคือโลกกลับยังจำได้ว่าเขารัก ผ่านมาเกือบสิบปีแล้วคนตัวสูงกลับยังจำได้แล้วทำไมถึงเลือกทำเป็นไม่สนใจตั้งแต่แรก

ทำไมต้องพูดจาเสียดแทงจิตใจเขาแบบนี้...

แล้วไหนจะความคิดบ้า ๆ ที่ว่าเขาจะเอาน้องชายตัวเอง...

มือขาทั้งสองข้างกำแน่นข้างลำตัว กุลรับรู้ได้ว่าอีกคนเดินมายืนอยู่ข้างหลัง ลมหายใจร้อนพ่นลงมากกระทบกับท้ายทอยทำให้จิตใจของกุลเริ่มสั่นคลอน เขาไม่อยากทำตัวอ่อนแอให้คนด้านหลังเห็น แต่เพียงแค่นั่งประคองความรูสึกเก่า ๆ กลับไหลบ่าเข้ามาในอก

เหตุใดตัวเองถึงยังใจสั่นกับผู้ชายคนนี้...

ตลอดเวลาเกือบสิบปีที่ผ่านมายังไม่เข็ดไข้ไหม...

“ไม่พอใจหรือที่พูดความจริง” ใบหน้าคมโน้มลงมากกระชับข้างใบหู และนั่นทำให้กุลขนลุกจนต้องขยับถอยห่าง

ดวงหน้าใสหันไปมองเจ้าของรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ เขาอยากตรงเข้าไปตบแต่กลัวจะทำให้ทุกอย่างแยกว่าเดิม กุลพยายามบอกตัวเองว่าต้องโกรธผู้ชายคนนี้

เขาจะต้องไม่สองจิตสองใจ...

“เวลามันทำให้คนเปลี่ยนไปมากขนาดนี้เลยหรือ” กุลเอ่ยถามด้วยสีหน้าไม่เข้าใจ

“เวลามันไม่ได้ทำให้กูเปลี่ยนไป” โลมตอบเสียงเรียบพร้อม
ขยับเข้าหา

ร่างเล็กก้าวถอยหลัง ดวงหน้าคมที่กำลังยิ้มยียวนอยู่นั้นทำให้
กุลต้องเม้มปาก โลมกำลังคิดจะเล่นตลกกับหัวใจเขาใช่ไหม เจ้าตัว
รู้ว่าเขานั้นยังหวั่นไหวได้ง่าย ๆ ไข่หรือเปล่า

แม้จะพยายามทำสีหน้าให้เหมือนกับโกรธอยู่...

แต่แววตาของกุลกลับฉายความอ่อนแอ...

“มึงมันเลวโลม...” เมื่อรู้ว่ายังงัดตัวเองก็คงต้องพ่ายแพ้ให้แก่
ศึกในครั้งนี้ กุลจึงรีบดำพร้อมกัณฑ์หลังเพื่อเดินหนี

หมับ!

“ฮะ... ปล่อยนะโลม”

ข้อมือเล็กถูกจับไว้พร้อมกับที่โลมออกแรงดึงกุลเข้ามาจนชิด
ร่าง วงแขนกว้างทั้งสองข้างกอดรอบเอวบางไว้จนฝ่ามือขาวต้องยก
ขึ้นดันไหล่ กุลไม่ยอมยกอ่อนแอไปมากกว่านี้ เขาไม่ยอมใจสั่นทั้ง ๆ
ที่กำลังถูกอีกคนรังแก

เขาห้ามใจตัวเองไม่ได้หากเป็นผู้ชายคนนี้...

ยิ่งสบตาก็ยิ่งอ่อนไหวขึ้นเรื่อย ๆ

“มึงคิดว่าตัวเองเป็นใคร มาด่ากูแล้วจะเดินหนีไปง่าย ๆ แบบ
นี้” โลมเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ แต่ยิ่งเห็นลูกกวาดตัวน้อย ๆ
แสดงสีหน้าราวกับโกรธไม่สุดเขายิ่งนึกสนุก

“กูเป็นใครเหอ... ก็คนที่ถูกเพื่อนตัวเองเมินเฉยใจ”

“...”

“ปล่อยโลม กูจะกลับบ้าน” เขาไม่ยอมเถียงกับคนตัวสูงอีก
แล้ว เขาเห็นอ่อนจนอยากกลับไปพักผ่อน ยิ่งเรื้อนร่างชิดติดกัน
ขนาดนี้กุลยิ่งอ่อนแอ ทั้งร่างกายและจิตใจของเขายังไม่พร้อมจะ
เผชิญกับอะไรแบบนี้

“จับนิด ๆ หน่อย ๆ ไม่ได้ แล้วไหนบอกว่ารักกูมากงะวะ”

“...”

“สุดท้ายมึงมันก็ใจเสาะนี่นา แค่อู๊บบแค่นี้ก็ไม่ไหวแล้วหรือ”

“ละ...เลิกคิดเองเออเองสักทีโลม...” กุลเงยหน้าขึ้นไปมอง ด้วยสีหน้าแสนเหนื่อยล้า เขายังคงออกแรงดันไหล่กว้าง ถึงแม้ว่า แรงแขนจะเริ่มลดน้อยลงเพราะเห็นใบหน้าคมในระยะประชิดก็ตาม

“หรือไม่จริงวะ...” โลมกระตุกยิ้มเอ๋อ เขาเอาแต่มองดวงตากลมคู่นั้นที่วูบไหว ก่อนจะเริ่มโน้มใบหน้าเข้าไปใกล้

หัวใจดวงน้อยยิ่งไหวสั่น ร่างกายของกุลอ่อนเปลี้ยเพลียแรง รวากับจะล้มลงทั้งยืน ยิ่งอีกคนเอียงศีรษะเล็กน้อยพร้อมขยับเข้ามาใกล้เรื่อยๆ กุลยิ่งทนไม่ไหว

พลັก...

“...”

เมื่อริมฝีปากเกือบชิดกัน ฝ่ามือเด็กจึงรีบผลักคนตัวสูงออก เขาเกือบพลาดทำให้คนใจร้าย หากพลาดไปจะต้องกลับไปเสียใจ ในภายหลังเป็นแน่ กุลยังคงเฝ้าริมฝีปากจนรู้สึกเจ็บ เขามองชาย ตัวสูงที่แสดงสีหน้าราวกับได้รับชัยชนะ ก่อนจะรีบหันหลังเดินหนี ออกมาโดยไม่พูดอะไรสักคำ

โลมที่เขา รู้จักไม่ใช่คนแบบนี้...

ไม่เคยแสดงพฤติกรรมแบบนี้เลยสักนิด...

ปัจจุบัน...

เสียงของเหลวกระทบพื้นดังอื้ออึงทั่วห้องน้ำ กุลปล่อยให้ สายน้ำจากฝักบัวฉีดลงมาชำระล้างเรือนร่างจนสะอาด เปลือกตา ปิดลงพร้อมกับนิกรภาพเมื่อคืน เขาจะไม่รู้สึกเสียใจที่ยอมปล่อยให้ ชายหนุ่มปากร้ายได้ครอบครองเรือนร่าง แต่ถ้าเป็นไปได้กุลก็อยาก ให้สายน้ำสามารถชำระล้างความเจ็บปวดภายในออกออกไปด้วย

ทุกครั้งที่หลับตา ภาพใบหน้าคมแสนที่นทกกลับปรากฏ ร่าง

ของเขาถลาตามแรงสอดใส่ของอีกคนในขณะที่ดวงตาคมก็มองหน้าไม่กะพริบ จนตอนนี้เข้าแล้วกุกกลับยังรู้สึกเหมือนสิ่งนั้นกำลังขยับเข้ามาในช่องทาง เพียงแค่คิดถึงเรื่องน่าอาย หัวใจดวงน้อยก็เหวสั่นขึ้นมาได้ง่ายๆ

เขาไม่คิดว่าโลมจะหื่นกามได้มากขนาดนั้น...

แต่เหนือสิ่งอื่นใดเจ้าตัวกลับยังปากร้ายเหมือนวันแรก...

กุกนึกภาพวันแรกที่โลมเรียกชื่อของเขาในรอบหลายปี วันนั้นเป็นวันแรกที่เขาเริ่มสอนพิเศษให้เลย เจ้าตัวชวนเขาให้นั่งคุยกัน แต่กลับเป็นฝ่ายอ้าปากบรีภาษเขาไม่หยุด รอยยิ้มและคำพูดแสนเหยียดหยามพุ่งออกมาทิ่มแทงหัวใจจนกุกรู้สึกโกรธ ถึงแม้ว่าวันต่อๆ มาเจ้าตัวจะไม่ได้เข้ามายุ่งอีกเลยก็ตาม

โลมหายไปไหนเขาไม่รู้ แต่กุกกลับรู้สึกโชคดียิ่งจะได้ไม่ต้องเผชิญกับความอึดอัดแบบนั้นอีก ทุกอย่างเหมือนผ่านไปได้ด้วยดี แต่เพราะคำขอของเลยจึงทำให้กุกต้องพบกับชายหนุ่มอีกครั้ง และนั่นคือเมื่อวาน วันที่เขาตัดสินใจเดินกลับเข้าไปในรังสิงห์ไม่รู้ว่าด้วยคำขอของเลยหรือเหตุผลอะไร

สุดท้ายก็เสียความบริสุทธิ์ให้แก่เจ้าของบ้าน...

กุกบอกตัวเองว่าเขาตัดสินใจดีแล้ว...

ผ่านไปสักพักร่างเล็กก็เดินออกมาจากห้องน้ำและแต่งตัวจนเสร็จสรรพ เขายังคงรู้สึกเจ็บส่วนนั้น อีกทั้งยังไม่ได้กินยาที่อีกคนให้เลยสักเม็ด แต่หัวคิ้วทั้งสองข้างกลับต้องขมวดเข้าหากันเมื่อเห็นสายจากเบอร์แปลกโทร. เข้ามา

“สวัสดีครับ กุกรับสาย มี---”

[กุกโลมเอง...]

ก็ก...

“...” ประโยคและน้ำเสียงจากปลายสายทำให้กุกตกใจไม่น้อย

[กุกจะโทร. มายกเลิกไม่ให้มีงมาสอนน้องกุกอีก]

“อะ?” กุลรู้สึกงงกับประโยคดังกล่าว เพราะเขายังไม่ได้พูดอะไรมากมายก็ซิงพูดขึ้นอย่างเร่งรีบ และนั่นทำให้เขาเริ่มรู้สึกโมโหอยู่ดี ๆ ผู้ชายคนนี้ก็กะโทร. มาบอกยกเลิกง่าย ๆ แบบนี้เลยใช่ใหม ดวงหน้าใสมองตัวเองที่กำลังถือโทรศัพท์แนบหูผ่านกระจก ฝ่ามือขาวเปลือยออกแรงบีบโทรศัพท์มากกว่าเดิม

เขาจะไม่ทนอีกแล้ว...

เขาจะไม่ยอมให้โลมข่มอีกแล้ว...

[อือ มึงได้ยินถูกแล้ว]

“กูจะสอน...”

[...]

“กูจะสอนน้องของมึงต่อแล้วมันจะทำไม่โลม”

[มึงกล้าขึ้นเสียงใส่กูหรือกุล]

“แล้วมึงคิดว่าตัวเองเป็นใคร มึงคิดว่าตัวเองใหญ่มาจากไหน เวลาตัดสินใจทำอะไรก็ไม่คิดจะสนใจความรู้สึกของคนอื่น” เขาไม่โอเคที่โลมมักใช้อารมณ์ของตัวเองเป็นใหญ่ ยิ่งตอนนี้เจ้าตัวไม่ได้ อยู่ใกล้กุลจึงได้โอกาสเถียง

[ปากดีนักนะ มึงยังอยากสอนไอ้เลยมันเพราะมึงยังเสียนมาก ใช่ไหมวะ]

“ใช่โลม... กูมันเสียน”

[...]

“แค่มีคนเดียวคงไม่ทำให้กูหายเสียนหรอกนะ...” กุลเอ่ย เช่นนั้นก่อนจะซิงกดตัดสาย เรือนร่างเล็กสั่นเทาด้วยความโกรธจนต้องนั่งลงบนขอบเตียง รู้สึกตัวอีกทีน้ำสีใสก็ปริ่มล้นจากขอบตาของเขาแล้ว ฝ่ามือเล็กทั้งสองข้างเปลือยกำหมัดแน่น

เขาไม่เคยโกรธขนาดนี้มาก่อนเลย...

ไม่เคยโกรธจนตั้งสติไว้ไม่อยู่...

“เราพูดอะไรออกไป...”